Περιοδος 2η,
Νο 108
Γενάρης 2002
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελιδες

ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΑΤΛ ΣΤΙΣ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ Το αντικαπιταλιστικο κίνημα δυναμώνει σελ 6-7

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ Εξέγερση των φτωχων σελ 4

Το στρατιωτικό πρόσωπο της παγκοσμιοποίησης σελ 11

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΛΥΣΗ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Καμιά εμπιστοσύνη ότι αυτοί θα φέρουν την ειρήνη

σελ. 3

Το επεισόδιο με την 14χρονη μαθήτρια

Πραγματικός υπεύθυνος το εκπαιδευτικό σύστημα

Η δεκαπενθήμερη αποβολή της Αθηνάς Ιωάννου, μιας 14χρονης μαθήτριας, στο Γυμνάσιο Αγίου Στυλιανού στο Στρόβολο και η απόφαση του καθηγητικού συλλόγου να την αναγκάσει ν' αλλάξει σχολείο, έφερε ξανά στην επιφάνεια τα προβλήματα που βασανίζουν τους μαθητές αλλά και τους εκπαιδευτικούς.

Δικαιολογημένα ο περισσότερος κόσμος ένιωσε συμπάθεια για την Αθηνά και αντέδρασε για την εξοντωτική ποινή που της επέβαλε ο καθηγητικός σύλλογος. Ο διευθυντής και οι καθηγητές του σχολείου επικαλέστηκαν τη βίαιη συμπεριφορά της, έβρισε και κλώτσησε καθηγήτρια της, για την βαριά τιμωρία της. Η ίδια βέβαια υποστήριξε ότι αντέδρασε έτσι επειδή την κατηγόρησαν άδικα ότι έκλεψε απο συμμαθήτρια της 4 λίρες. Η Αθηνά λίγες μέρες πρίν απο αυτό το επεισόδιο είχε χάσει τον αδελφό της που φοιτούσε στο ίδιο σχολείο με τον οποίο ήταν πολύ συνδεδεμένη.

Κάτω απο αυτές τις συνθήκες η αντίδραση της Αθηνάς δεν ήταν πολύ διαφορετική απ' ότι θα ήταν των περισσότερων απο εμάς.

Δυστυχώς όμως οι καθηγητές της, παρ΄όλα αυτά αρνήθηκαν να μπούν στην τάξη γιατί το Υπουργείο Παιδείας άργησε να εφαρμόσει την απόφαση τους για μετακίνηση της Αθηνάς σε άλλο σχολείο. Προσπάθησαν μάλιστα να την παρουσιάσουν σαν ένα τέρας, (μέχρι και «δεμονισμένη» την αποκάλεσε καθηγήτρια της) που τρομοκρατεί το σχολείο. Η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ, το συνδικαλιστικό όργανο των καθηγητών, στήριξε τις επιλογές του καθηγητικού συλλόγου με το δικαιολογητικό ότι χρειάζεται να επιβληθεί η πειθαρχία στο σχολείο.

Ο υπουργός Παιδείας άρπαξε την ευκαιρία για να επιτεθεί στους καθηγητές και να το παίξει ο στοργικός πατέρας που ενδιαφέρεται για τους μαθητές.

Πειθαρχία

Ο πραγματικός ένοχος για αυτό το επεισόδιο όμως δεν είναι ούτε η Αθηνά ούτε και οι καθηγητές της. Ο πραγματικός ένοχος είναι το ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα και η εκπαιδευτική πολιτική που εφαρμόζει η κυβέρνηση την οποία υπηρετεί ο κύριος Ουράνιος Ιωαννίδης. Είναι μια εκπαιδευτική πολιτική που είναι προσανατολισμένη στις ανάγκες της οικονομίας και όχι τις ανάγκες των ανθρώπων.

Το σχολείο στον καπιταλισμό έπαψε απο καιρό να είναι χώρος ανάπτυξης της γνώσης και της ελευθερίας της σκέψης και έχει μετατραπεί σε «εργοστάσιο» παραγωγής φτηνού, εξειδικευμένου και πειθαρχημένου εργατικού δυναμικού για να καλύψει τις ανάγκες της οικονομίας. Αντί να βοηθά τους μαθητές να ανακαλύψουν τις δυνατότητες τους και να αναπτύξουν τα ενδιαφέροντα τους, τους επιβάλλει στεγνές γνώσεις και εξειδίκευση που να εξυπηρετεί τις ανάγκες της οικονομίας. Οι εργοστασιάρχες, οι ξενοδόχοι, οι επιχειρηματίες δεν ενδιαφέρονται αν οι εργοδοτούμενοι τους ξέρουν απο μουσική ή αν διαβάζουν λογοτεχνία ή αν έχουν μια ελεύθερη και δημοκρατική συνείδηση. Αντίθετα προτιμούν να έχουν λιγότερα απο αυτά και να ξέρουν περισσότερα απο μηχανές, απο κομπιούτερς, λογιστική και άλλα παρόμοια.

Τα εκαιδευτικά προγράμματα και οι δαπάνες για την εκπαίδευση προσαρμόζονται σ' αυτές τις ανάγκες. Γι αυτό κάθε τόσο αλλάζουν τα προγράμματα, οι μαθητές στριμώχνονται σε τάξεις των 30 και σε σχολεία μαμμούθ, σε ανθυγιεινές αίθουσες, χωρίς θέρμανση. Είναι ένα σύστημα που καλλιεργεί σε όλες τις βαθμίδες τον ανταγωνισμό και δημιουργεί απρόσωπες και απάνθρωπες σχέσεις μεταξύ, καθηγητών και μαθητών. Οι μαθητές συνθλίβονται μέσα σ' αυτή τη μέγγενη. Οσοι έχουν την οικονομική άνεση να παρακολουθούν φροντιστήρια και να πέρνουν βοήθεια έχουν ελπίδες να βρούν μια αξιοπρεπή δουλειά. Οι άλλοι θεωρούνται «άχρηστοι», μένουν εκτός και προορίζονται για φτηνό εργατικό δυναμικό ή καταλήγουν στις στρατιές των ανέργων.

Σε ένα τέτοιο σύστημα η πειθαρχία και η επιβολή ειναι βασικό στοιχείο. Αυτή καταλήγει να είναι το βασικό κίνητρο της μάθησης και όχι η περιέργεια, η επιθυμία για γνώση και ανάπτυξη.

Γι αυτό οι διευθυντές κυνηγούν τους μαθητές για να να κουρεύονται σαν νεοσύλλεχτοι, να μην φορούν οτι δεν κολλά με την στολή που έχουν επιβάλει. Ψάχνουν τ' αφτιά των μαθητών αν έχουν τρύπες ή αν φορούν σκουλαρίκι και αλλα τέτοια.

Ουτε όμως για τους καθηγητές τα πράγματα είναι καλύτερα. Η πειθαρχία ξεκινά πρώτα απο αυτούς για να φτάσει στους μαθητές. Οι διευθυντές κυνηγούν τους εκπαιδευτικούς για το πως ντύνονται και πως συμπεριφέρονται και πόσο καλά αστυνομεύουν τους μαθητές. Οι πρωτοβουλίες και η δημιουργικότητα είναι ανεκτά μόνο αν εξυπηρετούν τις ανάγκες του συστήματος. Μαζί με τους μαθητές συνθλίβονται και οι καθηγητές. Δημιουργείται έτσι μια πυραμίδα πειθαρχίας και καταπίεσης που στη βάση της βρίσκονται οι μαθητές και στη κορυφή της οι διευθυντές και το υπουργείο.

Κοινοί αγώνες

Η απάντηση σε τετοια περιστατικά σαν αυτό με την Αθηνά δεν είναι η επιμονή στην επιβολή της πειθαρχίας, ούτε καν η προσπάθεια για αλλαγή των κανονισμών και των ποινών που επιβάλλονται στους μαθητές. Εκείνο που χρειάζεται είναι η αλλαγή ολόκληρου του εκπαιδευτικού συστήματος. Χρειαζόμαστε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που να βάζει τις ανάγκες των ανθρώπων πάνω απο τα κέρδη, που να στηρίζει και να καλλιεργεί τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς των μαθητών, που να προσφέρει πραγματικές γνώσεις και μόρφωση.

Για να γίνει κάτι τέτοιο χρειάζεται να ανατραπεί όχι μόνο η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που διαλύει σήμερα την δημόσια και δωρεάν παιδεία αλλά και το ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα.

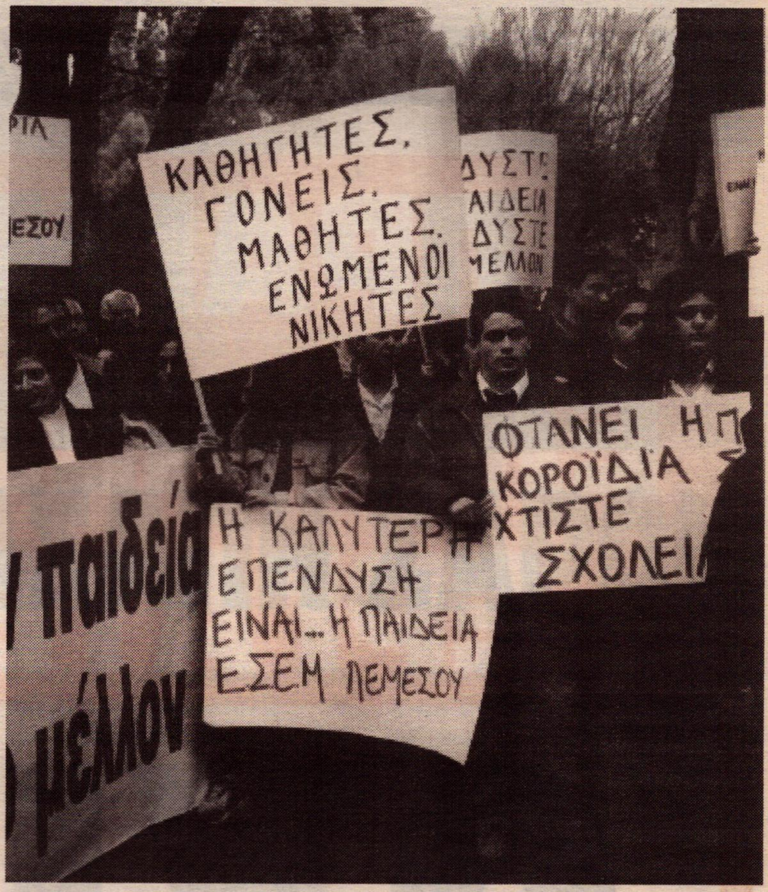

Οι καθηγητές, οι μαθητές και οι γονείς όχι μόνο δεν είναι αντίπαλοι αλλά αντίθετα έχουν πολλά που τους ενώνουν. Η μείωση των μαθητών κατά τάξη, οι καλύτερες αίθουσες διδασκαλίας, η αύξηση των δαπανών για τη παιδεία, είναι μόνο μερικά απο τα αιτήματα που τους ενώνουν. Μαζί μπορούν να παλέψουν και να κερδίσουν.

Η κοινή κινητοποίηση καθηγητών, μαθητών και γονιών πριν ένα χρόνο έξω απο τη βουλή και η πορεία στο Υπουργείο οικονομικών με αίτημα, «Δώστε λεφτά για την παιδεία» έδειξε ότι αυτό δεν είναι και τόσο δύσκολο για να γίνει.

Αγγελική Μιχαήλ

Το κίνημα επαναπροσέγγισης φραγμός στους εθνικιστές

Το δείπνο που παραχώρησε ο Κληρίδης προς τον Ντεκτάς στο σπίτι του, προκάλεσε τις έντονες αντιδράσεις των ακροδεξιών εθνικιστών οι οποίοι κάλεσαν εκδήλωση στη Πλατεία Ελευθερίας και πορεία στο σπίτι του Κληρίδη την ώρα του δείπνου.

Παρά την τεράστια προβολή που είχαν απο τα ΜΜΕ δεν κατάφεραν να μαζέψουν περισσότερα απο 30 - 40 άτομα. Αντίθετα εκδήλωση ειρήνης που κάλεσε η ΕΔΟΝ, η Εργατική Δημοκρατία, και η δικοινοτική ομάδα γυναικών, με στόχο να μήν περάσει το ψυχροπολεμικό και εθνικιστικό κλίμα που θέλουν να επιβάλουν οι εθνικιστές μάζεψε περισσότερα απο 400 άτομα.

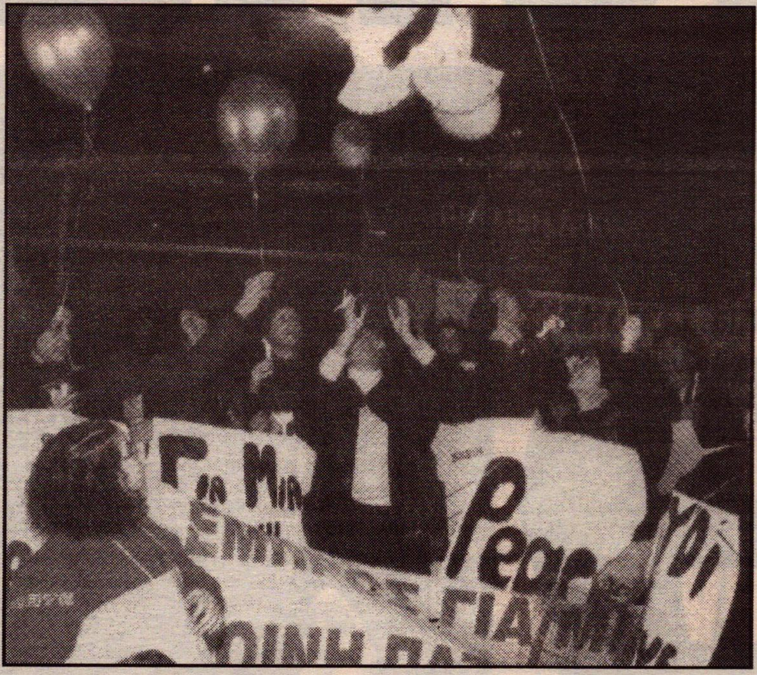

Η εκδήλωση καλέστηκε σε χώρο απο τον οποίο θα περνούσαν οι εθνικιστές αν πραγματοποιούσαν την πορεία τους και ήταν όχι μόνο μαζική αλλά και δυναμική. Παρά το ότι δεν προβλήθηκε σχεδόν καθόλου απο τα ΜΜΕ και παρά το ότι η ΕΔΟΝ την προπαγάνδιζε σαν αντικατοχική και προσπάθησε να της δώσει αντικατοχικό χαρακτήρα τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν υπέρ της επαναπροσέγγισης, της ειρήνης και ενάντια στους εθνικιστές.

Το μπλόκ της Εργατικής Δημοκρατίας με τα διεθνιστικά, αντικαπιταλιστικά συνθήματα, έδωσε το δικό του τόνο. Ιδιαίτερα τα συνθήματα ενάντια στους εξοπλισμούς όπως το σύνθημα «Δώστε λεφτά για εργα ειρηνικά και όχι για προγραμματα εξοπλιστικά» και «πουλείστε κανα πύραυλο να φτιάξουμε σχολεία» που ήταν το ίδιο σύνθημα που φώναζαν την ίδια μέρα οι φοιτητές που μαζεύτηκαν έξω απο το προεδρικό για να διαμαρτυρηθούν για την αδιαφορία της κυβέρνησης για τα προβλήματα τους. Πολλοί απο αυτούς που το πρωί βρίσκονταν έξω απο το προεδρικό ενάντια στον Κληρίδη, βρίσκονταν το βράδυ στη διαδήλωση ενάντια στους εθνικιστές.

Αυτό δεν είναι τυχαίο. Πολύς κόσμος συμμερίζεται την άποψη ότι δεν πρέπει να έχουμε αυταπάτες στις συνομιλίες των Κληρίδη - Ντεκτάς οτι θα φέρουν ειρήνη, δικαιοσύνη και ευημερία για τους απλούς ανθρώπους των δύο κοινοτητων στη Κύπρο, που είναι και η θέση της Εργατικής Δημοκρατίας, αλλά απο την άλλη δεν έχουμε καμιά διάθεση να αφήσουμε τους εθνικιστές να επιβάλουν κλίμα αντιπαράθεσης και μισσαλλοδοξίας ανάμεσα στις δυό πλευρές.

Τελικά οι εθνικιστές όχι μόνο δεν τόλμησαν να ξεμιτήσουν απο την Πλατεία αλλά απο δώ και μπρός θα πρέπει να ξέρουν ότι οπου τολμούν να εμφανίζονται για να χύσουν το σωβινιστικό τους δηλητήριο θα αντιμετωπίζουν τη δυναμική αντίδραση του κινήματος επαναπροσέγγισης.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Αυτοί που δημιούργησαν το κυπριακό δεν μπορούν να το λύσουν

Η επανέναρξη των διαπραγματεύσεων μεταξύ Κληρίδη και Ντεκτάς μπορεί να αντιμετωπίστηκε με «συγκρατημένη αισιοδοξία» απο την κυβέρνηση και την πλειοψηφία των κομμάτων της αντιπολίτευσης αλλά μέσα σε πολλούς απλούς ανθρώπους, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους δημιούργησε την προσδοκία για ένα οριστικό κλείσιμο του Κυπριακού.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η επανέναρξη των συνομιλιών αλλά και οι άλλες εξελίξεις, τα δείπνα και οι συναντήσεις για τους αγνοουμένους ήταν μια θετική εξέλιξη. Ηταν ένα χαστούκι για τους απορριπτικούς εθνικιστές που θέλουν να επιβάλουν κλίμα μισσαλλοδοξίας και αντιπαράθεσης ανάμεσα στις δυό πλευρές. Οι περισσότεροι απο αυτούς ήταν ένθερμοι υποστηριχτές του Κληρίδη και της πολιτικής του «ενεργού υφαιστίου» που ακολουθούσε τα τελευταία χρόνια. Ηταν αυτοί που στήριξαν τον Κληρίδη για τη πολιτική του Ενιαίου Αμυντικού Δόγματος και των S-300 και κατηγορούσαν σαν «τουρκόσπορους» όσους περνούσαμε το οδόφραγμα για να έχουμε επαφές με τουρκοκυπριους υποστηριχτές της επαναπροσέγγισης. Τώρα τι θα κάνουν; Θα κατατάξουν και τον Κληρίδη στη κατηγορία των «τουρκόσπορων»;

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι προτιμούμε οι Κληρίδης και Ντεκτάς να τρώνε και να πίνουν και να ανταλλάσουν δώρα και φιλοφρονήσεις παρά να ανταλλάσουν απειλές και εκβιασμούς ή ακόμη χειρότερα να μας οδηγούν σε θερμά επισόδεια και πόλεμο. Δεν πρέπει όμως να έχουμε καμιά αυταπάτη ότι οι συνομιλίες Κληρίδη - Ντεκτάς μπορούν να φέρουν ειρήνη, δικαιοσύνη και ευημερία για τους απλούς ανθρώπους, έλληνες και τούρκους που ζούν στο νησί.

Εξάλλου αυτή η συνάντηση δεν ήταν αποτέλεσμα καποιου ξεσπάσματος φιλειρηνικής διάθεσης του Ντεκτάς ή του Κληρίδη αλλά μια προσπαθεια να κερδίσουν σημεία στο ανταγωνιστικό τους παιχνίδι και να ελέξουν τις εξελίξεις στο Κυπριακό μέσα στη νέα διεθνή συγκυρία. Αυτός ήταν και ο δηλωμένος στόχος τους. Λίγες μέρες πρίν τις συναντήσεις ο Ντεκτάς δήλωνε κυνικά ότι πρότεινε αυτή την συνάντηση «για να βγάλει τον Κληρίδη απο την ομπρέλλα των Ηνωμένων Εθνών». Ο δέ Κληρίδης ομολογούσε εξίσου κυνικά ότι πάει σε αυτή τη συνάντηση «για να αποκαλύψει την αδιαλλαξία του Ντεκτάς» και ότι δεν βιάζεται για λύση αφού υπάρχει η προοπτική ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε.

Υπεύθυνοι για τους πολέμους

Το Κυπριακό πρόβλημα δεν δημιουργήθηκε το '74 με την τουρκική εισβολή αλλά υπάρχει απο πολύ πιο πρίν. Ούτε είναι αποτέλεσμα κάποιων «ανεγκέφαλων σοβινιστικών κύκλων στις δυο πλευρές που έκαναν ακρότητες» όπως θέλουν να το παρουσιάζουν οι πιό «προοδευτικοί» ελληνοκύπριοι.

Τρεις είναι οι παράγοντες που έχουν καθορίσει την ιστορία της Κύπρου από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά. Οι ανταγωνισμοί των Μεγάλων Δυνάμεων για τον έλεγχο αυτού του στρατηγικού σημείου στην Ανατολική Μεσόγειο, δίπλα στα πετρέλαια της Μ. Ανατολής - το αβύθυστο αεροπλανοφόρο στο κέντρο της Μεσογείου. Η κόντρα ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας, που η κάθε μια διεκδικεί για λογαριασμό της το ρόλο του "προτιμητέου" συμμάχου της Δύσης στην περιοχή. Και η σύγκρουση ανάμεσα στην ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη για την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία πάνω στο νησί.

Για να εξασφαλίσει τα συμφέροντα της και να πετύχει τους στόχους της η κάθε πλευρά δεν είχε κανένα ενδιασμό να ακολουθήσει πολιτική εθνικού ξεκαθαρίσματος σφάζοντας εκατοντάδες αμάχους, ξεσπιτώνοντας χιλιάδες απλούς ανθρώπους προκαλώντας τεράστιες καταστροφές. Αν η τούρκικη άρχουσα τάξη και ο τούρκικος στρατός δολοφόνησαν εκατοντάδες αμάχους και οδήγησαν στην προσφυγιά χιλιάδες ελληνοκύπριους, η ελληνοκυπριακή και ελληνική άρχουσα τάξη, η εθνοφρουρά και ο ελληνικός στρατός ευθύνονται για παρόμοια εγκλήματα σε βάρος των τουρκοκυπρίων όλα τα χρόνια πρίν το '74 αλλά και το '74. Σήμερα έχει αποκαλυφτεί με αναμφισβήτητο πιά τρόπο όλη η βαρβαρότητα και των δυό πλευρών με τις επίσημες αναφορές σε ομαδικούς τάφους αθώων ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων με την πρόσφατη συμφωνία Κληρίδη - Ντεκτάς για τους αγνοουμένους.

"Ντεκτάς υπόγραψε ή παραιτήσου" ήταν το μήνυμα που έστειλαν τουρκοκύπριες γυναίκες στον Ντεκτάς με την ευκαρία της έναρξης των συνομιλιών. Στην αντίστοιχη εκδήλωση ελληνοκυπρίων που οργανώθηκε στο οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας το μήνυμα που έστειλε η ΕΔΟΝ στον Κληρίδη ήταν το "Εξω ο Αττίλας απο την Κύπρο"

Η Αγγλία και οι άλλες μεγάλες δυνάμεις όχι μόνο παρακολουθούσαν απαθείς αυτές τις εξελίξεις αλλα έριχναν και λάδι στη φωτιά για να εξασφαλίζουν την δική τους παρουσία στο νησί σαν εγγυητές και επιδιαιτητές.

Ο Κληρίδης και ο Ντενκτάς τώρα κάθονται σε συνομιλίες και με χαμόγελα μιλάνε για «εξεύρεση ειρηνικής δίκαιης και βιώσιμης λύσης» στο Κυπριακό. Το έχουν κάνει πολλές φορές στο παρελθόν. Και οι δυο έχουν πρωταγωνιστήσει από τη δεκαετία του '60 σε όλα τα διπλωματικά παζάρια και τις ματωβαμένες αναμετρήσεις στην Κύπρο. Το 1975 έβαλαν και οι δυο τις υπογραφές τους στις συμφωνίες της Βιέννης για την «ανταλλαγή πληθυσμών» μετά τον πόλεμο του 1974. Τώρα συζητάνε πως θα ξαναενώσουν τους δυο πληθυσμούς. Γιατί να τους έχουμε εμπιστοσύνη;

Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι την ίδια στιγμή που ο Ντεκτάς τσούγκριζε το ποτήρι με τον Κληρίδη απαγόρευε σε τουρκοκύπριες συνδικαλίστριες να πάρουν μέρος σε συνάντηση με ελληνοκύπριες συνδικαλίστριες στο Λήδρα Πάλας. Την ώρα που ο Κληρίδης καταβρόχθιζε το εκμέκ κανταΐφ που του πρόσφερε ο Ντεκτάς ο υπουργός του της άμυνας Σωκράτης Χάσικος επέστρεφε απο την Ρωσία όπου συζήτησε για τα νέα εξοπλιστικά προγράμματα της εθνοφρουράς ενώ τώρα πάει στη Κίνα για τον ίδιο σκοπό.

Οι ίδιοι παράγοντες που γέννησαν το πρόβλημα στην Κύπρο, λένε τώρα ότι θα το λύσουν. Οι ίδιες μεγάλες δυνάμεις, οι ίδιες άρχουσες τάξεις, ακόμα και τα ίδια πρόσωπα. Ακόμα και αν φτάσουν σε μια λύση δεν θα είναι περισσότερο δίκαιη, ειρηνική και βιώσιμη από όσες έχουν δώσει στο παρελθόν.

Αντίθετα αυτές οι «λύσεις» που έχουν δώσει οι από πάνω, οι κυβερνήσεις, ο «διεθνής παράγοντας» οδηγούν κάθε φορά σε νέους γύρους αντιπαράθεσης και πολεμικές συγκρούσεις. Αυτό είναι κάτι που όχι μόνο το έχουμε ζήσει στο παρελθόν αλλά το βλέπουμε να επαναλαμβάνεται συνέχεια στη Παλαιστίνη, στην Ιρλανδία και αλλού που υπάρχουν παρόμοιες συγκρούσεις.

Διεθνισμός

Γι αυτό δεν πρέπει να έχουμε καμιά αυταπάτη ότι οι συνομιλίες Ντεκτάς - Κληρίδη, μπορούν με οποιοδήποτε τρόπο να φέρουν την ειρήνη στο νησί και ευρήτερα στη περιοχή. Η πραγματική ελπίδα για ειρήνη, δικαιοσύνη και ευημερία στη περιοχή είναι οι αγώνες των εργαζομένων στη κάθε χώρα ενάντια στον εθνικισμό της δικής τους πλευράς, ενάντια στ' αφεντικά και τους στρατοκράτες που δεν έχουν κανένα πρόβλημα να μας οδηγήσουν ξανά στο σφαγείο του πολέμου για να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα.

Αυτό σημαίνει να καταγγείλουμε τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς της δικής μας πλευράς και την προσπάθεια ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. σαν μια επιθετική πολιτική προς τους τουρκοκύπριους. Να απαιτήσουμε να σταματήσει το εμπάργκο σε βάρος των τουρκοκυπρίων.

Το χτίσιμο ενός κινήματος ειλικρινούς επαναροσέγγισης με τέτοια αιτήματα είναι που μπορεί να συμβάλει στην εδραίωση της ειρήνης και της ευημερίας στο νησί. Ενα τέτοιο κίνημα είναι που μπορεί όχι μόνο να επιβάλει στον Κληρίδη και Ντεκτάς την υπογραφή μιας κοινά αποδεχτής συμφωνίας αλλα να ανοίξει και την προοπτική της ανατροπής όλων αυτών που δημιούργησαν και συντηρούν το κυπριακό πρόβλημα για να κτίσουμε μια κοινωνία που να εξασφαλίζει πραγματική δημοκρατία, ευημερία και ειρήνη για όλους τους κατοίκους του νησιού και της γύρο περιοχής.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Στο τεύχος που κυκλοφορεί:

- *Το πολεμικό πρόσωπο της Παγκοσμιοποίησης*
- *Παλαιστίνη: τρομοκράτης είναι ο Σαρόν*
- *Το αντιπολεμικό κίνημα στους δρόμους*
- *Τι σημαίνει παγκοσμιοποίηση για τις γυναίκες*
- ***Φτώχεια και ιμπεριαλισμός***

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Η εξέγερση των φτωχών

Μέσα σε λιγότερο απο ένα μήνα η Αργεντινή έχει αλλάξει 4 κυβερνήσεις. Το μέλλον του σημερινού προέδρου Ντουάρτε που είναι ο πέμπτος στη σειρά μοιάζει αβέβαιο, αφού οι διαδηλώσεις ενάντια στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης του συνεχίζονται.

Η εξέγερση άρχισε στις 18 Δεκέβρη. Στις 20 η κυβέρνηση του Φερνάντο Ντε Λα Ρούα κατέρρευσε κάτω απο το βάρος των διαδηλώσεων. Την Κυριακή 23 Δεκέμβρη ο Αντόλφο Ροντρίγκεθ Σαά, ο υπηρεσιακός πρόεδρος της Αργεντινής που τον διαδέχτηκε, δήλωσε επίσημα στη γερουσία, "ότι το κράτος της Αργεντινής θα σταματήσει τις πληρωμές για το εξωτερικό του χρέος". Ο κόσμος στους εξώστες υποδέχτηκε την παύση των πληρωμών με ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. Αλλά για τους τραπεζίτες όλου του κόσμου αυτή ήταν η πιο μαύρη στιγμή. Η κεντρική διοίκηση της Αργεντινής χρωστάει πάνω από 132 δισεκατομμύρια δολάρια στους ξένους πιστωτές της. Αν προστεθούν σε αυτά και τα δάνεια των περιφερειακών διοικήσεων το δημόσιο χρέος φτάνει στο ιλιγγιώδες ποσό των 155 δισεκατομυρίων δολαρίων.

Πρόκειται για τη μεγαλύτερη χρεωκοπία στην ιστορία. Ο σεισμός από την έκρηξη έχει αρχίσει ήδη να απλώνεται σε ολόκληρο τον πλανήτη, σαρώνοντας στο διάβα του θέσεις εργασίας, εργοστάσια, τράπεζες, χρηματιστήρια.

Η Αργεντινή δεν είναι εξαίρεση, όπως προσπαθούν τώρα να μας πείσουν οι υπουργοί, οι οικονομικοί αναλυτές και οι υπόλοιποι απολογητές του καπιταλισμού. Η χρεωκοπία δεν ήταν αποτέλεσμα μόνο "λαθών", "ανικανότητας" και "διαφθοράς". Είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής της αγοράς που ακολούθησαν οι κυβερνήσεις της Αργεντινής τη δεκαετία του '90. Σε ένα μόνο πράγμα ξεχώριζε η Αργεντινή: στο μέγεθος της επιτυχίας εκείνης της εποχής.

Σε όλη τη δεκαετία του '90 ο Ντομίνικο Καβάγιο, ο υπουργος Οικονομικών της κυβέρνησης του Φερνάντο Ντε Λα Ρούα που ανατράπηκε από την εξέγερση των φτωχών στις 20 Δεκέμβρη, ήταν το "αγαπημένο παιδί" του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και ο "ήρωας" κάθε υπουργού Οικονομικών σε Ανατολή και Δύση. Στις αρχές της δεκαετίας ο Καβάγιο αντικατέστησε το αουστράλ, το νόμισμα της Αργεντινής, με το πέσο - με ένα "σκληρό" νόμισμα που ήταν συνδεδεμένο με νόμο ένα-προς-ένα με το αμερικάνικο δολάριο. Υστερα επέβαλλε ένα άγριο πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων που θα έκανε ακόμα και τον Αβέρωφ Νεοφύτου να κοκκινίζει από ντροπή: τίποτα δεν έμεινε όρθιο. Οι συγκοινωνίες, οι τηλεπικοινωνίες, η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας -ακόμα και οι υπηρεσίες αποκομιδής των σκουπιδιών- βγήκαν με συνοπτικές διαδικασίες στο σφυρί. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά πέρασε και ένα πακέτο φοροαπαλλαγών που έκανε την Αργεντινή κυριολεκτικά φορολογικό παράδεισο για τις επιχειρήσεις και τους πλούσιους.

Φρενίτιδα

Οι καπιταλιστές ανταποκρίθηκαν γρήγορα στην πρόσκληση του Καβάγιο. Δισεκατομμύρια δολάρια από κάθε γωνιά του πλανήτη έφτασαν στην Αργεντινή για να πάρουν μέρος στο κερδοσκοπικό όργιο που είχε εγκαινιάσει. Ο πληθωρισμός -5000% στα τέλη της δεκαετίας του '80- έπεσε σε μονοψήφια νούμερα. Η οικονομία τινάχτηκε στα ύψη: στα μέσα της δεκαετίας του '90 μόνο μια χώρα, η Κίνα, είχε να επιδείξει μεγαλύτερους ρυθμούς ανάπτυξης.

Μέσα στην φρενίτιδα της εποχής ελάχιστοι έδιναν σημασία στα ελλείμματα του δημοσίου -που αποστερημένο από τους φόρους των πλούσιων βυθιζόταν ολοένα και πιο βαθειά στο χρέος. Ολοι μιλούσαν με ενθουσιασμό για το "θαύμα" του Καβάγιο. Η "συνταγή της Αργεντινής" ήταν το υπόδειγμα.

Η προσγείωση ήρθε το 1997-8 με την κρίση της νοτιοανατολικής Ασίας και την κατάρρευση της Ρωσίας λίγο αργότερα. Τρομοκρατημένοι οι επενδυτές-κερδοσκόποι άρχισαν να αποσύρουν τα λεφτά τους από τις αναδυόμενες αγορές και να στρέφονται στα "ασφαλή λιμάνια" των ομολόγων του αμερικανικού δημοσίου, της Γουολ Στριτ και των αγορών της Ευρώπης. Τη διετία 1996-98 η Λατινική Αμερική εισέπραξε 144 δισεκατομμύροα δολάρια σε δάνεια και επενδύσεις από τις τράπεζες της Δύσης. Τη διετία 1999-2001 η ροή των χρημάτων αντιστράφηκε.

Η φυγή των κεφαλαίων ξεγύμνωσε την κεντρική τράπεζα και την κυβέρνηση από το απαραίτητο συνάλλαγμα για την αποπληρωμή των τόκων και των χρεωλύσιων. Η Αργεντινή κατέφυγε στο ΔΝΤ για βοήθεια. Το ΔΝΤ ανταποκρίθηκε, με τον όρο ότι η κυβέρνηση θα φόρτωνε άμεσα και γρήγορα τον λογαριασμό στους φτωχούς και τους εργάτες. Τον περασμένο Αυγουστο η κυβέρνηση ανακοίνωσε την μείωση των μισθών και των συντάξεων κατά 15%. Το ΔΝΤ ζήτησε και άλλα. Στις 17 Δεκέμβρη ο Καβάγιο κατέθεσε έναν προϋπολογισμό "ισοσκελισμένο" -με κομμένες κατά 9 δισεκατομμύρια δολάρια τις δαπάνες. Στις 18 Δεκέμβρη ξέσπασε η εξέγερση.

Χρεωκοπία

Η χρεωκοπία της Αργεντινής σκόρπισε τον τρόμο στους καπιταλιστές σε ολόκληρο τον κόσμο. Η "μαγική" τους συνταγή κατέληξε στην κατάρρευση. Ακόμα χειρότερα, η μαύρη τρύπα που αφήνει τώρα πίσω της η χρεωκοπία απειλεί να τραβήξει άμεσα χιλιάδες επιχειρήσεις στον πάτο.

Ο κίνδυνος της "μόλυνσης" δεν περιορίζεται στις άλλες αναπτυσσόμενες χώρες της Λατινικής Ακερικής που αντιμετωπίζουν παρόμοια συναλλαγματικά προβλήματα. Απλώνεται σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο, στις ΗΠΑ, την Ασία, την Ευρωπαϊκή Ενωση -σε όλες τις χώρες που είχαν τρέξει να χωθούν στις ευκαιρίες που γεννούσε το αργεντίνικο "θαύμα".

Τον μεγαλύτερο κίνδυνο διατρέχουν οι τράπεζες. Οι δυο μεγαλύτερες ισπανικές τράπεζες η Santander Central Hispano και η BBVA ελέγχουν το 20% του τραπεζικού συστήματος της Αργεντινής. "Οι θυγατρικές τους της Αργεντινής", γράφει η εφημερίδα Φαϊνάνσιαλ Τάιμς, "έχουν τοποθετήσει περίπου το ένα τρίτο των περιουσιακών τους στοιχείων στο δημόσιο χρέος". Την περασμένη βδομάδα η ισπανική κυβέρνηση έστειλε επειγόντως τον πρώην πρωθυπουργό Φελίπε Γκονζάλες στην Αργεντινή για να διαπραγματευτεί με την κυβέρνηση το μέλλον των ισπανικών επενδύσεων.

"Με πάνω από 30 δισεκατομμύρια δολάρια επενδεδυμένα στην Αργεντινή -περίπου 10% του ΑΕΠ της χώρας- οι ισπανικές επιχειρήσεις είναι οι μεγαλύτεροι ξένοι επενδυτές στη χώρα" έγραφε η Φαϊνάνσιαλ Τάιμς μια μέρα μετά την πτώση της κυβέρνησης του Ντε Λα Ρούα σε ένα άρθρο που μιλούσε για τις συνέπειες που θα είχε η κρίση για τις πολυεθνικές επιχειρήσεις. "Πολλές από τις ιδιωτικοποιημένες επιχειρήσεις της Αργεντινής είχαν αγοραστεί από ισπανικά συμφέροντα. Περιλαμβάνουν την Repsol-YPF, την εταιρία αερίου και πετρελαίου που έχει τα μισά της περίπου περιουσιακά στοιχεία στην Αργεντινή, την Telefonica της Ισπανίας που ελέγχει τον οργανισμό τηλεπικοινωνιών της Αργεντινής TASA, την Endesa, την μεγαλύτερη επιχείρηση παραγωγής ηλέκτρικής ενέργειας της Ισπανίας και την Aguas de Barcelona, που λειτουργεί την χωματερή του Μπουένος Αϊρες".

Οι ισπανικές επιχειρήσεις δεν είναι οι μόνες που πλήττονται άμεσα από την χρεωκοπία της Αργεντινής. Πολλές αυτοκινητοβιομηχανίες, ανάμεσά τους η ιταλική Fiat, η γαλλική Peugeot Citroen και η σουηδική Scania ετοιμάζονται να περικόψουν ή να κλείσουν τα εργοστάσια τους στην Αργεντινή, απολύοντας χιλιάδες εργάτες. Επενδύσεις δισεκατομμυρίων δολαρίων θα μετατραπούν σε άχρηστα παλιοσίδερα.

Η χρεωκοπια της Αργεντινής έρχεται σε μια στιγμή που η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται στην χειρότερη ύφεση από τη δεκαετία του '30. Η βιομηχανική παραγωγή σημειώνει παντού πτώση, οι ρυθμοί ανάπτυξης είναι μηδενικοί ή ακόμα και αρνητικοί στις ΗΠΑ, την Ιαπωνία, τη Γερμανία -στα κέντρα του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Η Αργεντινή ήταν ένας από τους αδύνατους κρίκους του παγκόσμιου καπιταλισμού. Η χρεωκοπία της είναι αποτέλεσμα της παγκόσμιας κρίσης του συστήματος και απειλεί τώρα να την κάνει πιο βαθειά.

Η Αργεντινή είναι ταυτισμένη με την πολιτική κρίση. Κάθε άλλο όμως παρά τριτοκοσμική χώρα είναι. Είναι η πλουσιότερη και πιο αναπτυγμένη χώρα της Λατινικής Αμερικής. Ο πλούτος της δε στηρίζεται στη γη αλλά στην αναπτυγμένη της βιομηχανία. Είναι μια χώρα που δέχτηκε μετανάστες που αναζητούσαν μια καλύτερη τύχη από τη Νότια Ευρώπη -την Ιταλία και την Ισπανία τις περασμένες δεκαετίες, αλλά και μέχρι πρόσφατα δεχόταν μετανάστες από τις λιγότερο αναπτυγμένες λατινοαμερικάνικες χώρες.

Η πολιτική κρίση της Αργεντινής έχει τη ρίζα της στη δύναμη της εργατικής τάξης. Δεν είναι τίποτα άλλο από την αστάθεια που δημιουργεί ο συνδυασμός ενός δυνατού εργατικού κινήματος και μιας άρχουσας τάξης που προσπαθεί να σταματήσει τους αγώνες, χωρίς να διακινδυνεύσει την ύπαρξή της. Η εργατική τάξη της Αργεντινής είναι μια τεράστια και πολύ δυνατή εργατική τάξη, με μια μεγάλη παράδοση μαχητικών αγώνων.

Ο Περονισμός είναι το πολιτικό φαινόμενο που κυριαρχεί στην Αργεντινή. Ο στρατιωτικός Χουάν Περόν ήταν αυτός που προσπάθησε, μέσα στη μεταπολεμική περίοδο να συμβιβάσει την όρεξη των αφεντικών για τεράστια κέρδη με μεγάλους μισθούς για τους εργάτες. Προσπάθησε να αποκτήσει την εμπιστοσύνη των εργατών, στηρίζοντας τη δημιουργία συνδικάτων, χτίζοντας παράλληλα και μια ελεγχόμενη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Οταν η μεταπολεμική οικονομική ανάπτυξη πέρασε, ο συμβιβασμός του Περόν ήταν πλέον αδύνατος. Ο στρατός τον εξόρισε, αλλά η ισχύς του "κινήματος" που είχε φτιάξει έμεινε ζωντανή. Του επιτράπηκε να επιστρέψει στις αρχές του '70, για να αναλάβει να τσακίσει το εργατικό κίνημα που έκανε έφοδο. Ανέλαβε το καθήκον, χτυπώντας αμείλικτα την αριστερά, ανοίγοντας δρόμο για τη χούντα του 1976-1983 που άφησε πίσω της 30.000 νεκρούς αγωνιστές.

Ο Περονισμός επιβίωσε μέσα στη δικτατορία. Τα συνδικάτα συνεχίζουν να ελέγχονται από τους Περονιστές. Ομως η δύναμη της βάσης είναι τέτοια που τους αναγκάζει να βγαίνουν σε απεργίες ακόμα κι όταν προσπαθούν απεγνωσμένα να συμβιβαστούν. Είναι χαρακτηριστικό ότι στα 2 χρόνια κυβέρνησης Ντε λα Ρούα έχουν κηρυχθεί 7 γενικές απεργίες.

Η αριστερά χτυπήθηκε άσχημα και από τους Περονιστές και από τη χούντα. Κι όμως, φέτος στις εκλογές του Οκτώβρη, οι ψήφοι της ανέβηκαν εντυπωσιακά σε 1 εκατομμύριο. Η δυσαρέσκεια του κόσμου εκφράστηκε κυρίως με την αποχή -που είναι παράνομη- και τα άκυρα ψηφοδέλτια. Παρόλαυτά είναι σίγουρο ότι βρισκόμαστε στην κατάλληλη στιγμή, η αριστερά να γίνει αιχμή για τον κόσμο που σιχάθηκε το σύστημα της αγοράς και έσπασε τις σχέσεις του με τα κόμματα των αφεντικων. Η αριστερά της Αργεντινής έχει την ευκαιρία να βάλει την προοπτική μιας εναλλακτικής κοινωνίας απέναντι στον καπιταλισμό και να δείξει ότι η δύναμη που μπορεί να τα καταφέρει είναι η τεράστια και παντοδύναμη οργανωμένη εργατική τάξη.

ΔΙΕΘΝΗ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Ο πόλεμος των πλούσιων ενάντια στους φτωχούς ΔΕΝ τελείωσε

«Ο πόλεμος τέλειωσε». Αυτό είναι το μήνυμα που προσπαθούν να μας περάσουν ο Μπους και οι σύμμαχοί του. Προκλητικό και χυδαίο ψέμα.

Στις 30 Δεκέμβρη τα αμερικανικά αεροπλάνα χτύπησαν το χωριό Κουαλάγιε Νιάζι στο ανατολικό Αφγανιστάν. Πάνω από 100 άμαχοι βρήκαν φρικιαστικό θάνατο από τις βόμβες ακριβείας. «*Ματωμένα παιδικά παπούτσια και πουκάμισα, ματωμένα βιβλία, το κεφάλι μιας γυναίκας με τα μαλλιά της πλεγμένα σε γκρίζες κοτσίδες, διακοσμητικά για γάμο*» ήταν μερικά από τα πράγματα που αντίκρυσε ο ανταποκριτής της εφημερίδας Γκάρντιαν που επισκέφθηκε το χωριό. «*Οι απανθρακωμένες σάρκες, κολλημένες σε μαύρους σωρούς στα χαλάσματα, θα μπορούσαν να ανήκουν στα πρωτοπαλήκαρα του Οσάμα Μπιν Λάντεν. Οι επιζώντες, όμως, λένε ότι ανήκουν στους χωρικούς, τις γυναίκες, τα παιδιά και τους καλεσμένους τους για το γάμο*».

Οι σφαγές δεν έχουν σταματήσει ούτε μια στιγμή στο Αφγανιστάν. Μια βδομάδα νωρίτερα τα αεροπλάνα του Μπους επιτέθηκαν σε ένα κομβόι αυτοκινήτων στην επαρχία Πάκτια. Ο βομβαρδισμός κράτησε εφτά ώρες. Τα αυτοκίνητα «γαζώθηκαν» από σφαίρες και θραύσματα, ανατινάχτηκαν και τυλίχτηκαν στις φλόγες. Τα γύρω σπίτια κατεδαφίστηκαν. Το ίδιο και ένα τζαμί που βρισκόταν παραδίπλα. Πάνω από 65 άμαχοι έχασαν τη ζωή τους -ανάμεσά τους πολλοί ηλικιωμένοι κληρικοί που πήγαιναν στην πρωτεύουσα για να παραστούν στην ορκωμοσία της νέας κυβέρνησης. «Ηταν ένας καλός στόχος» δήλωσε κυνικά λίγο αργότερα ο Αμερικάνος στρατηγός Τομι Φράνκς.

Το αμερικανικό Πεντάγωνο ισχυρίζεται ότι είχε «πληροφορίες» ότι οι «στόχοι» τους φιλοξενούσαν μαχητές της Αλ Κάιντα, της οργάνωσης του Μπιν Λάντεν. Οι χωρικοί όμως είναι κατηγορηματικοί: «*Δεν υπάρχουν μέλη της Αλ Κάιντα ή υποστηρικτές του Μπιν Λάντεν εδώ*». Οι «πληροφορίες», λένε, προέρχονται από τον Αγκχί Μπαντσά Χαν Ζαντράν, έναν τοπικό οπλαρχηγό που προσπαθεί να αρπάξει τον έλεγχο της Πάκτια από τους ανταγωνιστές του. Η ειρήνη του Μπους δεν είναι τίποτα άλλο από την παράδοση του Αφγανιστάν σε αντίπαλες ομάδες οπλαρχηγών σαν τον Ζαντράν και τους «φίλους» του, σε εγκληματίες που δεν διστάζουν να αφανίσουν ολόκληρα χωριά για να προσθέσουν μερικά τετραγωνικά χιλιόμετρα στα «φέουδά» τους.

Η νίκη των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στον πόλεμο ενάντια στους Ταλιμπάν, όμως, δεν απειλεί να παραδώσει μόνο το Αφγανιστάν στη δίνη του εμφυλίου πολέμου. Τα σύννεφα του πολέμου έχουν απλωθεί απειλητικά από την Κεντρική Ασία μέχρι τη Μέση Ανατολή και την Αφρική.

Η αμερικανική επέμβαση στο Αφγανιστάν έριξε λάδι στη φωτιά της Ινδο-Πακιστανικής διαμάχης για τον έλεγχο του Κασμίρ. Και το Πακιστάν και η Ινδία έχουν πυρηνικά όπλα. Πριν από τρία χρόνια η κυβέρνηση του Μπιλ Κλίντον είχε επιβάλλει εμπάργκο και στις δυο χώρες μετά τις πυρηνικές δοκιμές που έκαναν τον Μάη του 1998.

Ευκαιρία

Και οι δυο χώρες αντιμετώπισαν την επίθεση της 11 Σεπτέμβρη σαν ευκαιρία να ξεπαγώσουν τις σχέσεις τους με τις Μεγάλες Δυνάμεις και να κερδίσουν, μέσα από τον τίτλο του «φίλου και συμμάχου» πόντους στον αγώνα δρόμου για τον έλεγχο του Κασμίρ.

Ο στρατηγός Περβέζ Μουσάραφ, ο δικτάτορας του Πακιστάν, εγκατέλειψε στα γρήγορα την πατροπαράδοτη συμμαχία του με τους Ταλιμπάν και έτρεξε να προσφέρει τις υπηρεσίες του στο στρατόπεδο του Μπους. Οι ΗΠΑ «ξέχασαν» αμέσως και τις πυρηνικές δοκιμές και το πραξικόπημα που του έχει εξασφαλίσει την εξουσία και τον αντάμοιψαν με πλουσιοπάροχη βοήθεια. Αλλά όταν ήρθε η ώρα να εγκαταστήσουν τη νέα εξουσία στην Καμπούλ «παράλειψαν» να τον ρωτήσουν. Η κυβέρνηση της Βόρειας Συμμαχίας έχει στενές σχέσεις με την Ινδία αλλά και το Ιράν και τη Ρωσία - με όλους τους τοπικούς ανταγωνιστές του Πακιστάν.

Στην Ινδία η ακροδεξιά, σωβινιστική ινδουιστική κυβέρνηση του Ατάλ Μπαχαρί Βατζπάγιε προσπάθησε αμέσως να μεταφέρει το πόλεμο του Μπους «ενάντια στην τρομοκρατία» στη διαμάχη της με το Πακιστάν. Αρχισε να «πιέζει» τον Μουσάραφ να στραφεί ενάντια στις εξτρεμιστικές» ισλαμικές οργανώσεις που δρουν στο Κασμίρ.

Ο Μουσάραφ αναγκάστηκε να ευθυγραμμιστεί. Στις 21 Δεκέμβρη ισλαμιστές δολοφόνησαν τον αδελφό του υπουργού Εσωτερικών του Πακιστάν, που ήταν υπεύθυνος για την «πάταξη της τρομοκρατίας». Μια βδομάδα πριν μια ομάδα (Πακιστανών κατά πάσα πιθανότητα) κομάντος είχε επιτεθεί στο ινδικό κοινοβούλιο σκορπώντας τον θάνατο στους φρουρούς. Στις 26 Δεκέμβρη η κυβέρνηση των ΗΠΑ ανακήρυξε την Λασκάρ-ε-Ταίμπα και την Τζαίς-ε-Μουχαμάντ -δυο μαχητικές ισλαμικές οργανώσεις του Κασμίρ που έτρεφαν στενούς δεσμούς με τις μυστικές υπηρεσίες του Πακιστάν- «τρομοκρατικές οργανώσεις».

Ο Μουσάραφ βρίσκεται τώρα κυριολεκτικά στις συμπληγάδες. Η πάταξη της τρομοκρατίας» απειλεί να βυθίσει την χώρα στον εμφύλιο πόλεμο. Η «ανοχή» απειλεί να τον απομονώσει από την διεθνή κοινότητα. Η σωβινιστική αντιπαράθεση με την Ινδία είναι η μόνη διέξοδος.

Η Ινδία και το Πακιστάν είναι δυο από τις πιο φτωχές χώρες του κόσμου. Το 40% των «πάμφτωχων» του πλανήτη -που επιβιώνουν με λιγότερο από ένα δολάριο την ημέρα- ζούνε σε αυτές τις χώρες. Ο Μπους ετοιμάζεται τώρα να τους «βοηθήσει» πυροδοτώντας έναν πυρηνικό πόλεμο μεταξύ τους.

Οι απειλές ενάντια στους φτωχούς δεν σταματάνε εδώ. Οι ΗΠΑ, η Βρετανία και η Γαλλία πυκνώνουν την στρατιωτική τους παρουσία στη Σομαλία, μια από τις πιο εξαθλιωμενες χώρες της Αφρικής. Ο Ντόναλντ Ράμσφελντ, ο υπουργός Αμυνας του Μπους «ανακάλυψε» βάσεις και στρατόπεδα εκπαίδευσης της Αλ Κάιντα στη Σομαλία!

Η Σομαλία υποφέρει από χρόνια έλλειψη τροφίμων. Μισό εκατομμύριο άνθρωποι κινδυνεύουν άμεσα να πεθάνουν από λιμό. Καλύτερος στόχος για την επόμενη εκστρατεία του Μπους δεν θα μπορούσε να βρεθεί!

Ο πόλεμος των πλούσιων ενάντια στους φτωχούς δεν τέλειωσε. Το Αφγανιστάν ήταν μόνο ο πρώτος γύρος. Πρέπει να τους σταματήσουμε πριν απλώσουν την βαρβαρότητά τους σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Τι έχουν να χωρίσουν Ινδία και Πακιστάν στο ΚΑΣΜΙΡ

Το Κασμίρ βρίσκεται στο κέντρο της Ινδο-Πακιστανικής διαμάχης. Ο πληθυσμός του είναι 12 εκατομμύρια. Σχεδόν τα 9 εκατομμύρια βρίσκονται στο υπό Ινδική διοίκηση Τζαμου Κασμίρ, ενώ τα υπόλοιπα 3 στο τμήμα του Κασμίρ που βρίσκεται υπό Πακιστανικό έλεγχο.

Είναι διαιρεμενο εδώ και πάνω από 50 χρόνια. Τον Αυγουστο του 1947 η Βρετανική αποικιοκρατία αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Ινδία. Ο διαχωρισμός Ινδίας και Πακιστάν οδήγησε σε αιματηρή μάχη. Σχεδόν 1 εκατομμύριο σκοτώθηκαν.

Τον Οκτώβρη του 1947 πακιστανικές ομάδες εισβάλλουν στο Κασμίρ, προκαλώντας πόλεμο ανάμεσα στην Ινδία και το Πακιστάν. Ο “μη βίαιος” Γκάντι συμφωνεί στη χρήση στρατού. Το Κασμίρ μοιράζεται αλλά η μερίδα του λέοντος πάει στην Ινδία.

Το Κασμίρ μετράει πάρα πολύ και για τις δύο άρχουσες τάξεις, της Ινδίας και του Πακιστάν. Βρίσκεται στο πιο βόρειο άκρο της Ινδικής χερσονήσου, στα σύνορα όχι μόνο της Ινδίας και του Πακιστάν αλλά και της Κίνας και του Αφγανιστάν.

Οι συγκρούσεις και η ένταση ανάμεσα στις δύο πυρηνικές δυνάμεις έχει αυξηθεί μέσα στη δεκαετία με ακραίες βιαιότητες και από τις δυο πλευρές. Σχεδόν 70.000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί στις βιαιοπραγίες στο Κασμίρ από το 1990.

Στις αρχές του '90 διορίστηκε κυβερνήτης ο Τζαγκμοχάν για δεύτερη φορά. Είχε σταλεί για πρώτη φορά στο Κασμίρ το 1984 από την Ιντιρα Γκάντι. Πριν πάει στο Κασμίρ, είχε ήδη γίνει διαβόητος στο Δελχί επειδή είχε βάλει μπουλντόζες να καταστρέψουν Μουσουλμανικές φτωχογειτονιές, δήθεν για “εξωραϊσμό” της πόλης.

Ο Τζαγκμοχάν ήταν θαυμαστής της Ισραηλινής πολιτικής απέναντι στους Παλαιστίνιους και είχε στόχο να δημιουργήσει ένα Κασμίρ που θα κυριαρχούσαν πλήρως οι Ινδουιστές. Η φανατική συμπεριφορά του οδήγησε σε νέες επιθέσεις από τους αντάρτες.

Εκατοντάδες νέοι άντρες, ύποπτοι για συμμετοχή στο αντάρτικο σύρθηκαν από τα σπίτια τους, βασανίστηκαν και σε κάποιες περιπτώσεις δολοφονήθηκαν. Απρόκλητοι πυροβολισμοί κατά διαδηλωτών κόστισαν εκατοντάδες ζωές. Σχεδόν 400.000 στρατιώτες έχουν μετακινηθεί στο Κασμίρ. Ολες οι πολιτικές ελευθερίες εξαφανίστηκαν και όπως αναφέρει μια περιγραφή: “*Μπορούσες να συλληφθείς οπουδήποτε, να ανακριθείς ή να δολοφονηθείς και κανείς να μη μάθει ποτέ τι συνέβη*”.

Σύμφωνα με τη Διεθνή Αμνηστία, “η βαρβαρότητα των βασανισμών στο Τζαμού-Κασμίρ είναι απίστευτη. Εχει αφήσει ανθρώπους ακρωτηριασμένους και ανάπηρους για όλη τους τη ζωή”.

Οι Ινδουιστές δεν κέριδσαν τίποτα από αυτή την τρομοκρατία. Περισσότεροι από 100.000 από αυτούς εγκατέλειψαν την περιοχή φοβούμενοι την ανεξέλεγκτη ένταση.

Τη στιγμή που παραιτήθηκε ο Τζαγκμοχάν, μετά από 6 μήνες στη θέση του κυβερνήτη, σχεδόν ολόκληρος ο Μουσουλμανικός πληθυσμός βρισκόταν σε εξέγερση.

Για μια σύντομη περιοδο υπήρχε μια αίσθηση στο κόσμο ότι βοηθώντας τους αντάρτες παλεύει για την απελευθέρωση του Κασμίρ. Αλλά σύντομα αυτή η αίσθηση άρχισε να ξεθωριάζει.

Οι φιλοπακιστανοί αντάρτες έχουν αποξενωθεί από την πλειοψηφία του τοπικού πληθυσμού. Οι βιαιότητες που έχουν διαπράξει περιλαμβάνουν τη δολοφονία 16 Ινδουϊστών που απήχθησαν από ένα λεωφορείο στο Κιστουάρ τον Αύγουστο του 1993.

Οπως γράφει η Βικτόρια Σόφιλντ στο έγκυρο βιβλίο της: **Το Κασμίρ σε διαμάχη**:

«Από το 1989 ο λαός του Κασμίρ ζει υπό την απειλή των όπλων, είτε αυτά είναι τα όπλα των ανταρτών είτε των Ινδικών κρατικών αρχών. Οι γιοι τους - είτε είναι αντάρτες, ειτε υποπτοι για συμμετοχή ή στήριξη του αντάρτικου- έχουν συλληφθεί, βασανιστεί, δολοφονηθεί ή απλά εξαφανιστεί. Για την πλειοψηφία του κόσμου οι επιπτώσεις του να ζεις υπό κατοχή είναι τρομερές. Τα παιδιά πολλές φορές δεν μπορούν να πάνε σχολείο και ετσι το επίπεδο εκπαίδευσης έχει πέσει. Οι παροχές υγείας είναι ανεπαρκείς και τα νοσοκομεία δεν πληρούν τους υγειονομικούς όρους»

Το 1995, μετά από 6 χρόνια έντονης σύγκρουσης, ο αριθμός ψυχιατρικών περιπτώσεων είναι εικοσαπλάσιος από το 1989.

Μόνο μια πλούσια ελίτ, Ινδουϊστική και μουσουλμανική έχει κερδίσει. Ο ειδικός για τα θέματα του Κασμίρ Πανκατζ Μίσρα γράφει: «*Η μουσουλμανική μεσαία τάξη στην κοιλάδα αποτελείται ακόμα κυρίως από ανθρώπους που έχουν σχέση με την κυβέρνηση -είτε σαν εκλεγμένοι είτε σαν μη εκλεγμένοι επίσημοι και κατα τη διάρκεια της σύγκρουσης δεν έχουν σταματήσει να βγάζουν κέρδη από δημόσια έργα. Αν μη τι άλλο η βία και η αστάθεια, η διαρκής καταστροφή και το ξαναχτίσιμο, έχει προσφέρει πολλές ευκαιρίες καταλήστευσης των δημοσίων ταμείων*».

Το Τζαμου, η πόλη με Ινδουϊστική πλειοψηφία, στο Ινδοκρατούμενο Κασμίρ είναι γεμάτη από νεόκτιστες επαύλεις υπουργών και γραφειοκρατών.

Τα τελευταία 5 χρόνια μια σειρά διαμάχες έχουν φέρει την Ινδία και το Πακιστάν στα πρόθυρα πολέμου.

Οι απλοί άνθρωποι δεν έχουν ωφεληθεί καθόλου από τη διαμάχη στο Κασμίρ. Δε θα κερδίσουν από έναν πόλεμο σήμερα.

Οι δυό άρχουσές τάξεις τους προσφέρουν μια ψευτικη επιλογή ανάμεσα σε ένα καθεστώς που ήρθε στην εξουσία του Πακιστάν με στρατιωτικό πραξικόπημα και μια κυβέρνηση Ινδουϊστών φονταμενταλιστών στην Ινδία.

Σ' αυτή την περίπτωση ο μόνος δρόμος που μπορεί να δώσει διέξοδο είναι η φιλία και η ενότητα ανάμεσα στους Ινδουϊστές και τους Μουσουλμάνους, το λαό της Ινδίας και του Πακιστάν.

Οποιαδήποτε υποστήριξη κάποιας από τις κυρίαρχες τάξεις ή των μαριονετών τους θα είναι καταστροφική για όλους τους λαούς της περιοχής.

Από το Σιάτλ στις Βρυξ

Το αντικαπιταλι κίνημα δυναμώ

"Σημειώστε τη, αυτή τη μέρα του 20ου αιώνα - 30 Νοέμβρη 1999 - η μάχη του Σιάτλ, η μέρα που οι άνθρωποι κουράστηκαν να δουλεύουν σε δυό δουλιές, απώθησαν βίαια τους μεσάζοντες και αποφάσισαν ότι ήρθε η ώρα η πίττα να μοιραστεί στους ανθρώπους που την έψησαν." Αυτήν την περιγραφή έδινε εκείνες τις μέρες για την εξέγερση του Σιάτλ ο σκηνοθέτης Μάικλ Μουρ. Από τότε εκατομμύρια εργαζόμενοι και νεολαίοι ακτιβιστές σ΄όλο τον κόσμο σημείωσαν εκείνη την ημέρα σαν την γέννηση του κινήματος, που εδώ και 2 χρόνια άλλαξε την πορεία του κόσμου.

Σ΄αυτά τα 2 χρόνια η απαισιοδοξία άλλαξε στρατόπεδο. Το μήνυμα της ελπίδας και της αισιοδοξίας ότι μπορούμε να τα βάλουμε με τον καπιταλισμό εξαπλώθηκε αστραπιαία σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Ηταν η ελπίδα και η αισιοδοξία που μετατράπηκε σε νίκες και τσάκισε το ηθικό και την εικόνα παντοκρατορίας που καλλιεργούσαν για τον ευατό τους και το σύστημα τους τα αφεντικά και οι κυβερνήσεις τους.

"Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη". Οι ακτιβιστές του Σιάτλ ανέσυραν ένα παλιό σύνθημα του αμερικάνικου εργατικού κινήματος - των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (IWW) - και το έκαναν σημαία του νέου κινήματος. Οι πολυεθνικές, το ΔΝΤ, ο ΠΟΕ, η Παγκόσμια Τράπεζα, οι κυβερνήσεις των πλούσιων χωρών έγιναν ο στόχος αυτού του κινήματος σαν οι πραγματικοί υπεύθυνοι της βαρβαρότητας του συστήματος. Κάθε πλευρά της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης στον καπιταλισμό μπήκε στο στόχαστρο και έγινε αφορμή για μαζικές και ενθουσιώδεις διαδηλώσεις στα χρόνια που ακολούθησαν.

"Γενιά του Σιάτλ"

Στο Σιάτλ ενάντια στον ΠΟΕ και τις συμφωνίες του, που απομυζούν τις φτωχές χώρες. Στην Ουάσιγκτον ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα που επιβάλουν παγκόσμια τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που καταστρέφουν θέσεις εργασίας, τα σχολεία και τα νοσοκομεία μας. Στο Μιγιό της Γαλλίας ενάντια στις πολυεθνικές των μεταλλαγμένων, όπως η McDonalds, που καταστρέφουν την υγεία μας. Στην Μελβούρνη ενάντια στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, τη σύνοδο κορυφής των αφεντικών των μεγάλων πολυεθνικών του κόσμου, που κρατούν στα χέρια τους τον πλούτο και τη μοίρα όλου του πλανήτη. Στην Πράγα - το "Σιάτλ της Ευρώπης" - ενάντια και πάλι στο ΔΝΤ , με σύνθημα "ο κόσμος μας δεν είναι για πούλημα". Στη Νίκαια ενάντια στην Ευρωπαική Ενωση διεκδικώντας την "Ευρώπη των εργατών" κόντρα στην "Ευρώπη του κεφαλαίου". Στο Νταβός και το Πόρτο Αλέγκρε ενάντια στην παγκοσμιοποίηση του κέρδους με το σύνθημα "ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός". Στο Κεμπέκ, στη Βαρκελώνη, στο Γκέτεμπορκ κόντρα στην καταστολή απ΄τις κυβερνήσεις και την αστυνομία των καπιταλιστών για την παγκοσμιοποίηση της αντίστασης. Στη Γένοβα ενάντια στους G8, ενάντια στους 8 "πλανητάρχες" των ιδιωτικοποιήσεων, της φτώχειας και του πολέμου.

"Η γενιά του Σιάτλ", "ο λαός του Σιάτλ" μέσα σ'αυτά τα δυο χρόνια μεγάλωσε και δυνάμωσε και έγινε ο καθημερινός εφιάλτης των καπιταλιστών. "*Η παγκόσμια τράπεζα και το ΔΝΤ δεν μπορούν να μεταρρυθμιστούν, πρέπει να καταργηθούν. Η καταπίεση είναι παγκόσμια, γι΄αυτό το λόγο η αντίσταση και η αλληλεγγύη πρέπει να είναι παγκόσμια. Να το θυμάστε, εχθρός μας δεν είναι τα αδέλφια μας οι εργάτες στον υπόλοιπο κόσμο. Ο εχθρός μας είναι οι καπιταλιστές.*" Αυτά τα λόγια της Ντζόκι Τζορότζε Ντζέχου, ομιλήτριας στη διαδήλωση της Ουάσιγκτον δεν τα ξέχασαν από τότε οι αντικαπιταλιστές σ΄όλο τον κόσμο. Τα έκαναν σύνθημα μάχης ενάντια στο σύστημα του κέρδους: Ολοι μαζί - ***Tous Ensemble***. Ολοι μαζί, συνδικαλιστές, οικολόγοι και σοσιαλιστές. Ολοι μαζί, άνδρες, γυναίκες, ομοφυλόφιλοι, μετανάστες και μειονότητες.

Καμιά προσπάθεια των καπιταλιστών να σταματήσουν αυτό το ποτάμι δεν είχε επιτυχία. Ούτε η συκοφαντική τους εκστρατεία που χαρακτήριζε το κίνημα "περιοδεύοντα θίασο ταραχοποιών", ούτε η κινητοποίηση της αστυνομίας και οι εν ψυχρώ πυροβολισμοί διαδηλωτών στο Γκέτεμπορκ και τη Γένοβα κατάφεραν να κάμψουν την αποφασιστικότητα των αντικαπιταλιστών. Αντίθετα, έφεραν στο πλευρό τους ακόμη μεγαλύτερες μάζες εργατών και νεολαίας. Εφεραν τα αντικαπιταλιστικά μηνύματα σε κάθε γειτονιά, σε κάθε εργατικό χώρο, σε κάθε σχολή και σχολείο. Εκαναν ακόμη πιο καθαρό στα μάτια όλων πόσο δολοφονικό είναι το σύστημα τους και πόσο αναγκαίο να το σταματήσουμε.

Δυο χρόνια μετά, το αντικαπιταλιστικό κίνημα είναι περισσότερο πολιτικοποιημένο και αποφασισμένο από κάθε άλλη στιγμή. Με την ζωντάνια και την αυτοπεποίθηση βρέθηκε στην καρδιά του αντιπολεμικού κινήματος ενάντια στο βρόμικο πόλεμο του Μπους, παλεύοντας την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα της παγκοσμιοποίησης. Για όσους αναρρωτιώντουσαν αν θα μπορεί να υπάρξει κάτι μεγαλύτερο απ΄τις 300,000 της Γένοβας η απάντηση ήρθε πολύ γρήγορα. Είναι οι δεκάδες Γένοβες που είδαμε και ζήσαμε σ΄όλο τον κόσμο στους δυό μήνες μετά την 11η Σεπτέμβρη - 250,000 χιλιάδες στην Ιταλία ενάντια στον πόλεμο, 100,000 στο Λονδίνο, 30,000 χιλιάδες στο Βερολίνο, 20,000 στην Ουάσιγκτον, 30,000 στην Αθήνα, εκατοντάδες σ΄όλο τον κόσμο.

Και πολύ πρόσφατα, στις 13 και 14 του Δεκέμβρη, οι δυό μεγάλες διαδηλώσεις έξω από την Σύνοδο της Ε.Ε. στις Βρυξέλες, την ώρα που οι ευρωπαίοι ηγέτες αποφάσιζαν ακόμα περισσότερες προσαρμογές στην αγορά κι ακόμα περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις υπηρεσιών.

Την πρώτη μέρα της Συνόδου 140,000 εργάτες με τα χρώματα και τις σημαίες των συνδικάτων τους απαίτησαν μια "κοινωνική Ευρώπη" με δημόσιες υπηρεσίες και εργασιακά δικαιώματα. Ηταν η μεγαλήτερη κινητοποίηση μέχρι σήμερα ενάντια σε σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. Την επόμενη μέρα οι χιλιάδες νεαροί αντικαπιταλιστές που γέμισαν τους δρόμους, έφεραν το κλίμα της Γένοβας στο Βέλγιο, παρά την θερμοκρασία που έφτανε τους 5 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Στην διαδήλωση που καλέστηκε γύρω από το σύνθημα "Ειρήνη και δικαιοσύνη" συμμετείχαν και αντιπροσωπείες των εργαζομένων της χρεωκοπημένης αεροπορικής εταιρείας Sabena και των ταχυδρομικών που παλεύουν ενάντια στην ιδιωτικοποίηση.

«Η νεολαία έχει την φλόγα για να ανάψει μια εξέγερση. Οι εργάτες έχουν την δύναμη να κατεβάσουν τα ρολά του συστήματος», έγραφαν οι σύντροφοι από το Κεμπέκ μετά τις συγκλονιστικές ενωτικές διαδηλώσεις αντικαπιταλιστών και συνδικαλισμένων εργατών εκεί. Αυτή την εξέγερση ζούμε σήμερα. Και την προοπτική της μας την δείχνουν τα λόγια της φοιτήτριας Πατρίτσια Περέιρα από το Πόρτο Αλέγκρε: **"Μπορούμε να κτίσουμε ένα διαφορετικό κόσμο. Μπορούμε να χτίσουμε επαναστάσεις αδελφότητας, επαναστάσεις ελευθερίας, επαναστάσεις ισότητας."**

140,000 εργάτες διαδήλωσαν τον περασμένο Δεκέβρη ενάντια στους 15 της Ε.Ε. στις Βρυξέλλες.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 31 ΓΕΝ

Οι αντικαπιταλιστές των ΗΠ

Η Νέα Υόρκη θα ανοίξει τον κατάλογο των αντικαπιταλιστικών διαδηλώσεων της νέα χρονιάς. Από τις 31 Ιανουαρίου εώς τις 4 Φλεβάρη χιλιάδες αντικαπιταλιστές ακτιβιστές θα συναντηθούν για να διαδηλώσουν κατά του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ που θα συνεδριάζει εκείνες τις μέρες στην αμερικάνικη πόλη. Οι διοργανωτές του Φόρουμ επέλεξαν τη Νέα Υόρκη αντί του Νταβός που είναι η βάση τους, γιατί πιστεύουν ότι εκεί μετά τα γεγονότα της 11 Σεπτεμβρίου θα είναι ο πιο ασφαλής τόπος για να συνεδριάσουν μακριά από επεισόδια και διαδηλώσεις.

Οι αντικαπιταλιστικές οργανώσεις όμως της Αμερικής και του Καναδά δεν πρόκειται να τους κάνουν τη χάρη. Ηδη 60 οργανώσεις κατά της παγκοσμιοποίησης, οικολόγοι, οργανώσεις υπέρ της διαγραφής των χρεών του Γ' Κόσμου και μουσικά συγκροτήματα έχουν δηλώσει συμμετοχή στις διαδηλώσεις και στα αντικαπιταλιστικά Φόρουμ συζητήσεων που θα οργανωθούν σε αντιπαράθεση με το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ.

Οργανωτής των πενθήμερων εκδηλώσεων κατά των εκπροσώπων του κεφαλαίου είναι η πρωτοβουλία "Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός κατά του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ" που περιλαμβάνει την οργάνωση "Anti-Capitalist Convergence", το "International ANSWER", την οργάνωση που πρωτοστάτησε στην οργάνωση των αντιπολεμικών διαδηλώσεων ενάντια στα αντίποινα του Μπους, και το "Public Eye on New York", το αντίστοιχο οργανωτικό σχήμα του Νταβός που έχει οργανώσει μέχρι στιγμής τρεις διαδηλώσεις κατά του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ στο Νταβός τα προηγούμενα χρόνια.

Ολοι αυτοί οι ακτιβιστές ετοιμάζουν πολλές "εκπλήξεις" στα στελέχη των πολυεθνικών που θα βρεθούν εκείνες τις ημέρες στη Νέα Υόρκη, δείχνοντάς τους ότι το κίνημα που παλεύει για παγκόσμια δικαιοσύνη όχι μόνο παραμένει ζωντανό αλλά μεγαλώνει και είναι έτοιμο να εμποδίσει το πενθήμερο "κοκτέιλ πάρτυ" τους. Οι οργανώσεις απευθύνουν κάλεσμα σε αντικαπιταλιστικές οργανώσεις, φοιτητές, μετανάστες, συνδικάτα και σε όλους τους εργαζόμενους για να διαδηλώσουν κατά του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ και να υψώσουν απέναντι στις επιλογές τους τα δικά τους αιτήματα.

Το πρόγραμμα των αντικαπιταλιστικών διαδηλώσεων περιλαμβάνει αποκλεισμό του κτιρίου που θα συνεδριάσει το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, το Σαββατοκύριακο 2 και 3 Φλεβάρη, ενώ την Πέμπτη 31 Γενάρη και την Παρασκευή 1 Φλεβάρη θα διοργανωθούν συζητήσεις για τις επιπτώσεις του καπιταλισμού στο περιβάλλον και στον Τρίτο Κόσμο, για την πολιτική των πολυεθνικών και για τον πόλεμο.

έλες
στικό
νει

ΑΡΗ – 4 ΦΛΕΒΑΡΗ

Α "υποδέχονται" το Νταβός

Οι διοργανωτές των πενθήμερων εκδηλώσεων διεκδικούν:

- Διαγράψτε τα χρέη του Τρίτου Κόσμου. Ακυρώστε τα διεθνή, δημόσια και προσωπικά χρέη. Οι ανθρώπινες ανάγκες έρχονται πρώτες.

- Ξαναχτίστε τη Νέα Υόρκη, ξαναχτίστε τον κόσμο. Πάρτε τα λεφτά που τώρα πηγαίνουν για την πληρωμή των χρεών και καταλήγουν καύσιμα του στρατού και στη διόγκωση του πλούτου και χρησιμοποιήστε τα για να χρηματοδοτήσετε δημοκρατικά ελεγχόμενα προγράμματα για στέγη, σχολεία, νοσοκομεία και συγκοινωνίες που χρειάζεται η Νέα Υόρκη και κάθε κράτος στον κόσμο. Αυτό θα δημιουργήσει δεκάδες εκατομμύρια θέσεις εργασίας και θα εξαλείψει την ανεργία.

- Σταματήστε να καταστρέφετε τον πλανήτη. Το κυνήγι του κέρδους καταστρέφει τα είδη των ζώων, τα δάση, και τις πηγές ενέργειας σε βαθμό που δεν έχει ξαναδεί το ανθρώπινο είδος. Αποκαταστήστε το περιβάλλον.

- Σταματήστε να τροφοδοτείτε την τρομοκρατία, σταματήστε τον πόλεμο. Τα δίκτυα της τρομοκρατίας όπως η Αλ Κάιντα χτίστηκαν από την Αμερικάνικη κυβέρνηση και τους συμμάχους της. Τα αμερικάνικα στρατόπεδα εκπαίδευσης τρομοκρατών όπως το School of Americas, είναι σε πλήρη λειτουργία και εξακολουθούν να παράγουν νέα δίκτυα τρομοκρατίας. Σταματήστε την παραγωγή όπλων, σταματήστε τη στρατιωτική βοήθεια και δράση. Σταματήστε τον κύκλο της τρομοκρατίας.

- Οχι απαρχάιντ για τους μετανάστες! Κάτω τα χέρια απο τα πολιτικά μας δικαιώματα! Η επίθεση στα δικαιώματα των μεταναστών είναι επίθεση στα δικαιώματα όλων μας. Οχι στρατιωτικά δικαστήρια! Οχι ρατσισμό! Ελευθερώστε τους κρατούμενους. Γενική αμνηστεία για όλους τους μετανάστες. Χρειαζόμαστε δικαιώματα για να μπορούμε να παλεύουμε για έναν κόσμο απαλλαγμένο από την τυραννία του κέρδους.

"*Καλούμε για πέντε μέρες μαζικών συγκεντρώσεων, δημιουργική, παθιασμένη, ποικιλόμορφη δράση κατά του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ. Ελάτε μαζί μας για να χτίσουμε μια συμμαχία τόσο ποικιλόχρωμη όσο και η ίδια η Νέα Υόρκη. Ολοι όσοι πιστεύουν ότι οι ηγέτες του κόσμου δεν έχουν απαντήσεις στα προβλήματα είναι καλοδεχούμενοι. Ελάτε μαζί μας στους δρόμους γιατί οραματιζόμαστε λύσεις για να χτίσουμε ένα καλύτερο κόσμο όπου οι πολλοί θα έχουν τον έλεγχο. Οι ιδέες σου και η δημιουργική ενεργητικότητά σου μας είναι απαραίτητα*", καταλήγει το κάλεσμα της Πρωτοβουλίας "**Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός, κατά του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ**".

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Σκάνδαλα και καπιταλισμός

Καπιταλισμός: σα να λέμε κομπίνα!

Διανύουμε την περίοδο διακυβέρνησης Κληρίδη και Συναγερμού για δύο συνεχόμενες θητείες. Μπορεί να χαρακτηριστεί σαν η δεκαετία στην οποία οι περιπτώσεις των σκανδάλων και διαφθοράς έκαναν τον γύρο, από το Υπουργικό Συμβούλιο, στα ανώτατα κλιμάκια της Αστυνομίας, στους «ιερούς κόλπους» της Εκκλησίας, σε «υψηλούς» κρατικούς αξιωματούχους και στα σκάνδαλα των καπιταλιστών με αποκορύφωμα την μεγάλη απάτη του Χρηματιστηρίου.

Πριν πέντε χρόνια είχαμε το σκάνδαλο των προσυνεννοήσεων — για να θυμηθούμε μόνο μερικά — στο οποίο μεγάλες εργοληπτικές εταιρείες προσυνεννοούνταν και υπερτιμολογούσαν την κατασκευή δημόσιων έργων και μοιράζονταν με τη σειρά τα κέρδη 15 εκατομμυρίων λιρών μεταξύ τους. Δεκάδες εκατομμύρια λίρες έχασαν τα δημόσια ταμεία από τις χαριστικές «παρεκκλίσεις» προς όφελος διάφορων μεγαλοκαρχαριών όπως του εμπορικού κέντρου του Σιακόλα και την υπεραγορά του Ορφανίδη στο Στρόβολο. Προηγούμενα είχαμε τα σκάνδαλα των «χαλαρώσεων» στις Θαλασσινές Σπηλιές στην Πάφο, και τα ξενοδοχεία Annabelle και Thanos Hotel του πρώην ΥΠΕΞ Α. Μιχαηλίδη.

Τους τελευταίους μήνες στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων βρίσκονται εκτός από το σκάνδαλο του ΧΑΚ, το σκάνδαλο των παράνομων μεταβιβάσεων μεγάλων εκτάσεων γης σε μη δικαιούχα πρόσωπα και επενδυτικές εταιρείες, το σκάνδαλο υποκλοπής ηλεκτρικού ρεύματος από επιχειρήσεις και βιομηχανίες και η κομπίνα των εικονικών δυστυχημάτων.

Αυτή ήτανε υποτίθεται η νέα σελίδα της δημόσιας ζωής που υπόσχονταν ο Κληρίδης για «χρηστή διοίκηση» και «ποινικοποίηση του ρουσφετιού».

Σκάνδαλα επί σκανδάλων

Όλα αυτά βέβαια δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου.

Στον κατάλογο των ιδιοκτητών των 60 επιχειρήσεων και βιομηχανιών που έκλεβαν ηλεκτρικό ρεύμα περιλαμβάνονται και «τρανταχτά» ονόματα που πρότειναν να καταβάλουν αποζημιώσεις και να πληρώσουν την ποσότητα του ρεύματος που υπεξαίρεσαν με τόκους για να μη δημοσιευθούν τα ονόματά τους.

Στην απάτη με την παράνομη μεταβίβαση κτημάτων και στην κομπίνα με τα εικονικά δυστυχήματα ενέχονται αξιωματούχοι του κράτους, δικηγόροι και γιατροί.

Οι εφημερίδες προβλέπουν το κλείσιμο του πολύκροτου σκανδάλου με τις βίζες ενώ ο «Πολίτης» χαρακτηρίζει σαν παρωδία την απονομή δικαιοσύνης. Ο ένας από τους ένοχους ο Α. Τσαγγαρίδης πρώην οργανωτικός γραμματέας του Συναγερμού αθωώθηκε, ο Πάμπος Αναστασιάδης, αδελφός του προέδρου του Συναγερμού, αποφυλακίσθηκε μετά από λίγους μήνες λόγω «υπερπληθυσμού» των φυλακών και προβλέπεται ότι θα απονεμηθεί χάρη και στον Χρ. Νικολαΐδη, πρώην Λειτουργό Μετανάστευσης, συμπέθερο του Τσαγγαρίδη!

Παρόλες τις πομπώδεις διακηρύξεις πως η έρευνα στο ΧΑΚ, την καλοστημένη «απάτη του αιώνα», θα πήγαινε σε «βάθος» και πως οι ένοχοι θα αποκαλύπτονταν, η αλήθεια είναι ότι η ερευνητική διαδικασία της επιτροπής διατηρείται σαν «παρωδία» με το επιχείρημα ότι υπάρχουν «κενά» στη νομοθεσία και το «δίκαιο της απόδειξης».

Η εικόνα είναι πραγματικά εξοργιστική. Δεκάδες μικροαπατεώνες ή φουκαράδες έχουν βρεθεί στις φυλακές με λιγότερα στοιχεία και για μερικές δεκάδες λίρες. Όμως οι μεγάλες εταιρείες είναι «χοντρά ψάρια» για να πιαστούν. Και οι θεσμοί «φιλικοί» για τα μέλη της άρχουσας τάξης και των «φίλων» τους.

«Κυπριακό» φαινόμενο;

Ο Αλ Καπόνε είχε χαρακτηρίσει τον καπιταλισμό σαν τη «νόμιμη κομπίνα της άρχουσας τάξης» και δεν είχε καθόλου άδικο.

Τα ΜΜΕ και οι διάφοροι πολιτικοί σχολιαστές παρουσιάζουν τα σκάνδαλα και τη διαφθορά σαν κάτι που έχει να κάνει με μεμονωμένα άτομα «ηθικά διαβρωμένα». Επιπλέον ακούμε να χαρακτηρίζονται διάφορα σκάνδαλα σαν «τριτοκοσμικά» φαινόμενα και η Κύπρος σαν χώρα της «μπανανίας» υπονοώντας χώρες της Αφρικής ή της Λατινικής Αμερικής. Με άλλα λόγια θεωρούν πως τα σκάνδαλα, οι απάτες και η διαφθορά αποτελούν χαρακτηριστικά μόνο οικονομικά αναπτυσσόμενων κοινωνιών που χρειάζονται να «εκσυγχρονιστούν» σύμφωνα με το νεοφιλελεύθερο μοντέλο της οικονομίας.

Η διαφθορά όμως δεν αποτελεί χαρακτηριστικό μόνο των αναπτυσσόμενων χωρών αλλά κυριαρχεί στο κέντρο του συστήματος. Ο Χέλμουτ Κολ, ο «Δον Κολεόνε» όπως τον αποκαλεί ο γερμανικός τύπος, που για 16 χρόνια ήταν καγκελάριος της Γερμανίας βρίσκεται υπό ανάκριση μετά την παραδοχή του ότι εισέπραξε εκατομμύρια μάρκα σε μυστικές δωρεές. Παρόμοια σκάνδαλα βγήκαν στη φόρα και στη Βρετανία που αφορούσαν παράνομες δοσοληψίες υπό τη μορφή «δωρεών» τόσο στο κόμμα των Συντηρητικών όσο και στο Εργατικό Κόμμα. Ο Μπους πήρε 47 εκατομμύρια δολάρια μόνο από τις εταιρείες πετρελαίου για την προεκλογική του εκστρατεία. Στη Γαλλία πολλά «υψηλά ιστάμενα» πρόσωπα βρίσκονται αναμεμειγμένα στα σκάνδαλα της κρατικής εταιρείας πετρελαίου Elf, ανάμεσά τους και ο πρώην υπουργός Εξωτερικών Ρολάν Ντυμά.

Σκάνδαλο ο ίδιος ο καπιταλισμός

Η διαφθορά αποτελεί τη λογική συνέπεια του τρόπου με τον οποίο είναι οργανωμένη η κοινωνία. Επειδή ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα που στηρίζεται στον ανταγωνισμό, αυτό με τη σειρά του βάζει πίεση πάνω σε μια επιχείρηση να αναπτύξει μια δυνατή σχέση με το κράτος. Σημαίνει επίσης μια συνεχή προσπάθεια να αποκλειστούν άλλοι ανταγωνιστές από το να αποκτήσουν πλεονέκτημα. Έτσι ο ίδιος ο ανταγωνισμός της αγοράς σπρώχνει τους καπιταλιστές να χρησιμοποιήσουν δόλιες μεθόδους, λαδώματα, απάτες, «αθέμιτα» μέσα.

Ο καπιταλισμός από τη φύση του είναι δεμένος με τα σκάνδαλα. Για τους καπιταλιστές το κυνήγι του κέρδους είναι αγώνας ζωής και θανάτου. Γι' αυτό γίνονται αδίστακτοι.

Όταν η οικονομία είναι σε κρίση και τα περιθώρια κέρδους από τις «φυσιολογικές» δραστηριότητες είναι μικρά, οι καπιταλιστές δεν διστάζουν να ριχτούν σε οποιαδήποτε περιπέτεια, εμπορικό πόλεμο, παρανομία ή απάτη. Σε τέτοια περίοδο βρισκόμαστε σήμερα καθώς ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός περνά ολοένα σε ύφεση. Όσο πιο δύσκολοι είναι οι καιροί για τους καπιταλιστές, τόσο πιο άγρια στρέφονται ο ένας ενάντια στον άλλον — βγάζοντας έτσι όλοι μαζί τα άπλυτά τους στη φόρα. Γι αυτό και σήμερα τα σκάνδαλα, στην Κύπρο και παγκόσμια, βγαίνουν πιο εύκολα στη δημοσιότητα.

Το ότι οι «θεσμοί» της καπιταλιστικής κοινωνίας μπορούν να οδηγήσουν στην κάθαρση είναι μια αυταπάτη.

Αυτή τη μάχη ενάντια στα σκάνδαλα και τη διαφθορά μπορεί να τη δώσει το μαζικό κίνημα των εργαζομένων, των φοιτητών και της νεολαίας. Αυτό το κίνημα το είδαμε την χρονιά που μας πέρασε να ανατρέπει κυβερνήσεις σκανδάλων όπως ήταν η κυβέρνηση του Εστράδα στις Φιλιππίνες τον Απρίλη 2001 και λίγες μέρες πριν την Πρωτοχρονιά στους δρόμους του Μπουένος Άιρες στην Αργεντινή ανατρέποντας 4 κυβερνήσεις απανωτά μέσα σε 1 εβδομάδα.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Πίσω απο τις φιέστες

Ο "θαυμαστός" κόσμος του Ευρώ

Οι κυβερνήσεις και τα ΜΜΕ της Ευρωπαϊκής Ενωσης έχουν εξαντλήσει όλα τα υπερθετικά των λεξικών για να μας πείσουν ότι η κυκλοφορία του Ευρώ μας βάζει σε μια "νέα εποχή". Ακόμη και εδώ έτρεξαν διάφοροι να προτείνουν να υιοθετηθεί το Ευρώ σαν δεύτερο επίσημο νόμισμα παράλληλα με την κυπριακή λίρα.

Αλλά οι φιέστες και τα παχιά λόγια δεν μπορούν να κρύψουν την πραγματικότητα. Το Ευρώ εγκαινιάζεται την ώρα που η παγκόσμια οικονομία περνάει τη χειρότερη κρίση εδώ και 70 χρόνια. Και το νέο νόμισμα είναι εργαλείο που δυσκολεύει την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης αντί να "θωρακίζει" όπως λένε οι προπαγανδιστές του.

Η δημιουργία του Ευρώ σημαίνει ότι ένα τμήμα της διαχείρισης της οικονομικής πολιτικής έχει φύγει από τα χέρια των εκλεγμένων κυβερνήσεων της Ε.Ε. και έχει περάσει στα χέρια της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Τραπεζίτες που δεν έχουν εκλεγεί από κανέναν έχουν την εξουσία να επιβάλουν την οικονομική "ορθοδοξία" που θεσμοθετήθηκε πριν δέκα χρόνια στο Μάαστριχτ: απελευθέρωση των αγορών και σκληρή δημοσιονομική πειθαρχία. Ιδιωτικοποιήσεις, περικοπές κοινωνικών δαπανών, λιτότητα στους μισθούς και όποιον πάρει ο χάρος. Αυτή είναι η νεοφιλελεύθερη συνταγή που επιβάλει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, φροντίζοντας ότι δεν θα υπάρχουν Ευρώ για τη χρηματοδότηση των δημοσίων ελλειμμάτων πουθενά σε όλη την Ευρώπη.

Η τρέλα αυτής της πολιτικής συγκαλύφθηκε σε ένα βαθμό τα δυο τελευταία χρόνια, καθώς το Ευρώ έπεφτε απέναντι στο δολάριο και έκανε τις ευρωπαϊκές εξαγωγές φθηνότερες. Η "δύναμη" του Ευρώ ήταν η σχετική αδυναμία του, η πτώση του και όχι η ακλόνητη σιγουριά του όπως λένε οι υποστηριχτές του. Αλλά σήμερα και αυτό το παράθυρο κλείνει, καθώς η οικονομική ύφεση έχει γίνει πια παγκόσμια. Οι αγορές παντού συρρικνώνονται, σε ορισμένους κλάδους με δραματικό τρόπο, π.χ. στις αεροπορικές μεταφορές και στις τηλεπικοινωνίες. Τα κέρδη τεράστιων επιχειρήσεων μειώνονται, οι μετοχές τους απειλούνται και οι καπιταλιστές απαντούν με μαζικές απολύσεις και περικοπές επενδυτικών προγραμμάτων για να μην φτάσουν σε χρεωκοπίες όπως της Ενρον, της Σουϊσαιρ, της Σαμπένα.

Σ' αυτές τις συνθήκες, η "ορθοδοξία του Ευρώ" και οι εξουσίες της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας είναι στοιχείο επιδείνωσης της κρίσης, είναι αγκύλωση σε ένα μονόδρομο που γίνεται όλο και πιο κατηφορικός. Αν αυτό ισχύει μια φορά για την Ε.Ε. ισχύει εκατό φορές για την Ελλάδα και άλλες χώρες με αδύνατες οικονομίες.

Το γεγονός ότι ένας σχετικά πιο αδύναμος καπιταλισμός αποχτάει κοινό νόμισμα με άλλους πιο δυνατούς, δεν σημαίνει ότι μπαίνει στη λέσχη των πλουσίων και ισχυροποιείται. Η Αργεντινή είναι το πιο πρόσφατο παράδειγμα για το πώς μέσα σε συνθήκες οικονομικής ύφεσης η πρόσδεση του Πέσο στο Δολάριο έγινε βρόγχος. Υπάρχει και ευρωπαϊκό παράδειγμα, από την εμπειρία της Ανατολικής Γερμανίας που ενσωματώθηκε πριν δέκα χρόνια στη Δυτική και απέκτησε σαν νόμισμα το πανίσχυρο Μάρκο. Το αποτέλεσμα ήταν η εκτίναξη της ανεργίας καθώς οι πιο πολλές επιχειρήσεις δεν άντεξαν στο σοκ.

Στην Ελλάδα πολλές μεγάλες επιχειρήσεις είναι φορτωμένες με δάνεια, τα οποία υπολόγιζαν ότι θα ξεπληρώσουν εύκολα είτε μέσα από την κερδοσκοπία του Χρηματιστηρίου, είτε γιατί υπολόγιζαν ότι η οικονομία θα τρέχει με ρυθμούς ανάπτυξης 4-5% πηγαίνοντας προς το 2004. Σήμερα το Χρηματιστήριο είναι νεκροταφείο και οι ρυθμοί ανάπτυξης αναθεωρούνται καθημερινά προς τα κάτω. Είναι ζήτημα χρόνου ν' αρχίσουμε να ακούμε "κανόνια" αντί για τους φελούς της σαμπάνιας που συνοδεύουν το Ευρώ.

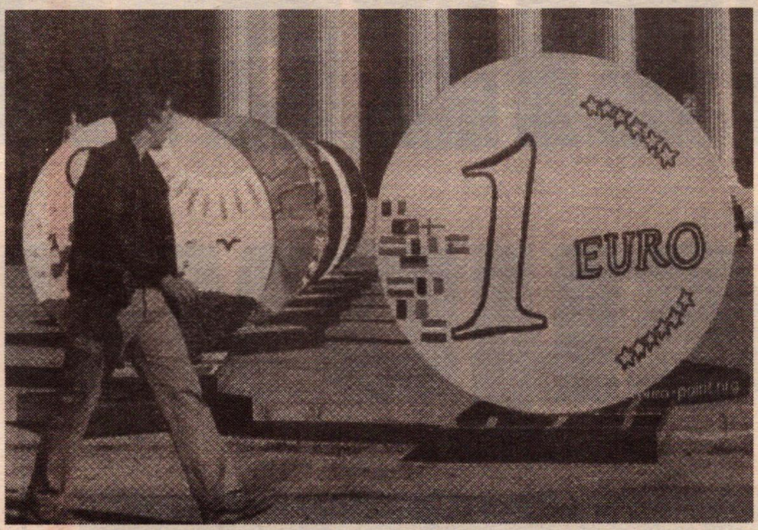

Αυτή την απειλή δεν μπορεί να την πολεμήσει καμιά πολεμική εκστρατεία του Μπους, καμιά συμμετοχή στον ευρωστρατό και στο εκστρατευτικό σώμα στο Αφγανιστάν. Το 2001 ταυτόχρονα με τα οικονομικά "κανόνια" βρόντηξαν οι βάρβαροι βομβαρδισμοί των ΗΠΑ στην Κεντρική Ασία.

Την ίδια στιγμή που "ανατέλει" το Ευρώ, δυο πυρηνικές δυνάμεις, η Ινδία και το Πακιστάν, βρίσκονται με το δάχτυλο στην σκανδάλη πάνω από το Κασμίρ. Αυτός είναι ο αληθινός κόσμος του σύγχρονου καπιταλισμού και δεν εξωραΐζεται όσες φιέστες κι αν στηθούν.

Γι' αυτό, με το ξεκίνημα του νέου χρόνου τα μάτια μας δεν είναι στραμένα στο Ευρώ, αλλά στην Αργεντινή. Η ελπίδα των εργατών σ' αυτό το "θαυμαστό" κόσμο του Ευρώ είναι η πάλη, είναι η εξέγερση, είναι οι εργάτες που ξεχύνονται στους δρόμους και ανατρέπουν κυβερνήσεις. Το 2001 με το μαζικό αντικαπιταλιστικό και αντιπολεμικό κίνημά του, με τις Γένοβες και τις Βρυξέλες του, μας άφησε πολλές υποσχέσεις ότι οι εργάτες μπορούν, και στην Αργεντινή και παντού. Η ευχή μας και η απόφασή μας για το 2002 είναι να κάνουμε αυτές τις υποσχέσεις πράξη.

Συνεργασίες εκλογικές ή κινητοποιήσεις εργατικές;

Το αποτέλεσμα των δημοτικών εκλογών έχει δείξει την δυσαρέσκεια του κόσμου απέναντι στην κυβερνητική πολιτική και τον Συναγερμό. Η Δημοτική Συνεργασία των κομμάτων της αντιπολίτευσης κέρδισε την πλειοψηφία των δημάρχων Παγκύπρια.

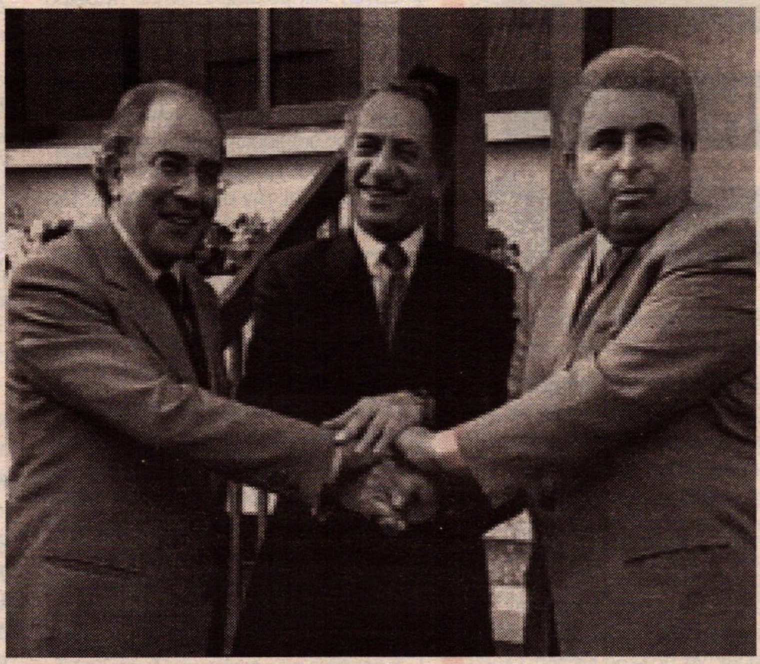

Παρόλα αυτά ο Συναγερμός πανηγυρίζει σαν να είναι ο νικητής των δημοτικών εκλογών γιατί κέρδισε τον δήμο Λευκωσίας. Σίγουρα το αποτέλεσμα των δημοτικών εκλογών δεν είναι νίκη του Συναγερμού. Αντίθετα είναι νίκη της Δημοτικής Συνεργασίας αφού κέρδισε τους 22 από τους 30 δήμους. Η μικρή αύξηση των ποσοστών του Συναγερμού αφορά περιοχές όπου υποστήριξε τους αντάρτες των κομμάτων της αντιπολίτευσης όπως στην Αγια Νάπα και περιοχές όπου απορρόφησε ψηφοφόρους από τους Νέους Ορίζοντες ή από το ΑΔΗΚ που δεν κατέβηκε στις εκλογές.

Η μάχη της Λευκωσίας

Η Δημοτική Συνεργασία έχασε μία κρίσιμη μάχη αυτή του Δήμου Λευκωσίας, όμως αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι κέρδισε τη τεράστια πλειοψηφία και με μεγάλη διαφορά επιβεβαιώνοντας με τον πιο τρανό τρόπο τη διάθεση του κόσμου να στηρίξει την συνεργασία, για να φύγει η κυβέρνηση Κληρίδη. Αν χάθηκε η μάχη της Λευκωσίας γι'αυτό ευθύνονται τα κόμματα της αντιπολίτευσης τα οποία είχαν στήσει ένα μέτωπο αντιπολίτευσης, χωρίς όμως αντιπολιτευτική πολιτική. Ακόμα χειρότερα δεν μπορούσαν να έχουν κοινή πολιτική για σημαντικά θέματα μέσα στο κοινοβούλιο και πολύ περισσότερο να έχουν κοινή πολιτική δράση για να ανατρέψουν την κυβερνητική πολιτική της λιτότητας των περικοπών και των ιδιωτικοποιήσεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το Β.Ο.Τ. για τα αεροδρόμια όπου το ΔΗΚΟ και η ΕΔΕΚ ψήφισαν μαζί με τον Συναγερμό.

Ο Ζαμπέλας κέρδισε το Δήμο Λευκωσίας όχι γιατί οι καϊμακλιώτες τον πίστεψαν πως θα κάνει Παρίσι την περιοχή τους, αλλά γιατί τα κόμματα της Συνεργασίας δεν έκαναν τίποτε τόσα χρόνια γι'αυτές τις υποβαθμισμένες περιοχές και τις φτωχογειτονιές της Λευκωσίας. Ποτέ για παράδειγμα δεν κάλεσαν μία διαδήλωση για την βρώμα του αποχετευτικού της Λευκωσίας.

Ο Δημήτρης Χριστόφιας σχολιάζοντας το αποτέλεσμα των Δημοτικών εκλογών είπε πως "τώρα ανοίγει ο δρόμος για την συνεργασία των κομμάτων της αντιπολίτευσης και στις προεδρικές εκλογές με την δημιουργία ενός μετώπου των προοδευτικών δυνάμεων".

Εργατικοί αγώνες

Σίγουρα δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η εκλογική συνεργασία των κομμάτων της αντιπολίτευσης θα είναι θετική εξέλιξη στην προσπάθεια να φύγει η κυβέρνηση Κληρίδη και ο Συναγερμός από την εξουσία. Όμως αυτό δεν αρκεί όπως φάνηκε καθαρά από το αποτέλεσμα των δημοτικών εκλογών. Ειναι φανερό ότι για να κτίσουμε ένα πραγματικό Μέτωπο Συνεργασίας χρειάζεται η κοινή δράση και οι αγώνες των εργαζομένων και των απλών ανθρώπων από τα κάτω. Για να φύγει η κυβέρνηση Κληρίδη και να ανατροπεί η πολιτική της λιτότητας, των περικοπών και των ιδιωτικοποιήσεων χρειάζεται τα κόμματα της αντιπολίτευσης να έχουν μία κοινή φιλεργατική πολιτική μέσα στο κοινοβούλιο καταψηφίζοντας τα φορολογικά και άλλα αντεργατικά νομοσχέδια της κυβέρνησης αλλά χρειάζεται πάνω απ' όλα η κοινή δράση και οι αγώνες έξω από το κοινοβούλιο.

Χρειάζεται μια πολιτική που να λέει ξεκάθαρα, οχι στις απολύσεις, λεφτά για την Υγεία και την Παιδεία, να φορολογηθούν οι πλούσιοι, οχι στις ιδιωτικοποιήσεις. Σήμερα κάτω από το σύνθημα "Μας αξίζει ένας καλύτερος κόσμος" κινητοποιούνται εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και απλοί άνθρωποι σ όλο τον κόσμο, από το Σιάτλ ως τη Γένοβα, τις Βρυξέλλες και την Αργεντινή. Αυτό τον δρόμο πρέπει να ακολουθήσουμε και εμείς αν θέλουμε να ξεφορτωθούμε την κυβέρνηση Κληρίδη μαζί και την πολιτική της αλλά και να κερδίσουμε ένα πραγματικά καλύτερο κόσμο.

Νικος Αγιομαμίτης

ΕΛΕΓΧΟΣ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

Φαγοπότι στη πλάτη των φτωχών

Σύμφωνα με τον Αβέρωφ Νεοφύτου, σκοπός του προγράμματος επιθεώρησης μηχανοκινήτων οχημάτων είναι «να κυκλοφορούν στους δρόμους αυτοκίνητα και όχι καρμανιόλες». Γι' αυτό έχει δώσει στους ιδιώτες την ευθύνη επιθεώρησης των αυτοκινήτων, με «αυστηρούς» μάλιστα, όρους και εντολές για να κάνει την ασφάλεια στους δρόμους πραγματικότητα.

Το πρόγραμμα επιθεωρήσεων έχει ξεκινήσει από τα τέλη του περασμένου Οκτώβρη και κατά την πρώτη φάση του θα περάσουν από έλεγχο 240 χιλιάδες οχήματα, που έχουν συμπληρώσει τα τέσσερα χρόνια από την ημερομηνία εγγραφής τους. Ο έλεγχος γίνεται στα 25 ιδιωτικά συνεργεία που έχουν ήδη εγκριθεί από το Υπουργείο Συγκοινωνιών και Έργων, ενώ άλλα 68 συνεργεία αναμένουν έγκριση. Ανάμεσα στα συνεργεία αυτά φιγουράρουν τα ονόματα σχεδόν όλων των μεγάλων εταιρειών εισαγωγής αυτοκινήτων καθώς και άλλων μεγολοϊδιωκτητών γκαραζ.

Σ΄ αυτούς λοιπόν καλούνται οι κάτοχοι οχημάτων να πληρώσουν το ποσό των 25 λιρών για να τους ελέγξουν τα οχήματα και αν εντοπιστούν οποιαδήποτε προβλήματα θα πρέπει οι ιδιοκτήτες να αναλάβουν την επιδιόρθωση τους και να τα επαναφέρουν για έλεγχο, καταβάλλοντας ξανά το ποσό των 15 λιρών.

Όλη αυτή η ιστορία όμως, όσο και αν γίνεται προσπάθεια να παρουσιαστεί σαν το «έμπρακτο ενδιαφέρον της πολιτείας» για τον κόσμο που κυκλοφορεί στους δρόμους, κρύβει μια τεράστια υποκρισία και μια εξίσου τεράστια κλοπή από τις τσέπες του εργαζόμενου, παράλληλα με μια πολύ μεγάλη πάσα στα μεγάλα αφεντικά των εισαγωγέων αυτοκινήτων.

Καταρχήν, αυτός που κυκλοφορεί με αυτοκίνητο ηλικίας πέραν των τεσσάρων χρόνων δεν είναι ούτε ο Φούλλης, ούτε ο Σιακόλας ούτε ο Αυξεντίου. Είναι οι πιο πολλοί εργαζόμενοι που δεν έχουν τη δυνατότητα να τα αλλάζουν «όποτε τα βαρεθούν». Και είναι γελοίο το επιχείρημα ότι έτσι θα υποχρεωθούν οι «ασυνείδητοι» ιδιοκτήτες που δεν συντηρούν σωστά το οχήματα τους να τα επιδιορθώσουν. Νομίζει ο Αβέρωφ ότι αυτός ενδιαφέρεται για τη ζωή τους παραπάνω από τους ίδιους; Ο πραγματικός λόγος που αρκετοί ιδιοκτήτες δεν συντηρούν σωστά τα οχήματα τους είναι γιατί δεν διαθέτουν τα απαιτούμενα λεφτά. Οι τιμές των εξαρτημάτων έχουν ανέβει στα ύψη, το ίδιο και τα υπόλοιπα έξοδα συντήρησης.

Επιπλέον, με αυτό το πρόγραμμα επιθεωρήσεων «έχει στρωθεί το χαλί» κάτω από τα πόδια των εταιρειών εισαγωγής οχημάτων και εξαρτημάτων για νέα κέρδη αλλά και κομπίνες. Κανένας δεν εμποδίζει τα συνεργεία αυτά να ζητούν επανεξέταση οχημάτων με διάφορες προφάσεις ή να μονοπωλούν την επιδιόρθωση των προβληματικών οχημάτων. Ούτε φυσικά τα «φακελλάκια» με αντάλλαγμα την υπογραφή της έγκρισης.

Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι αρκετοί κάτοχοι οχημάτων μπορεί να χάσουν την άδεια κυκλοφορίας των αυτοκινήτων τους γιατί δεν θα έχουν τη οικονομική δυνατότητα να τα επιδιορθώσουν. Και είναι φυσικό, άμα δεν έχουν αυτή τη δυνατότητα να μην έχουν ούτε την άνεση να αγοράσουν καινούργιο. Και όλα αυτά σε μια χώρα που κατέχει την τελευταία θέση στον τομέα της παροχής δημόσιας συγκοινωνίας. Σε άλλες χώρες η υποχρεωτική απόσυρση ενός οχήματος από την κυκλοφορία για λόγους μηχανικούς ή ασφάλειας συνοδεύεται από κρατική επιχορήγηση/βοήθεια έτσι ώστε να μπορεί ο κάτοχος του να αγοράσει άλλο.

Ο Αβέρωφ είναι διπλά απαράδεκτος να μιλά για την ασφάλεια του κόσμου στους δρόμους και τους κινδύνους από τα αυτοκίνητα «καρμανιόλες», όταν οι πιο πολλοί δρόμοι της Κύπρου έχουν δίκαια χαρακτηριστεί και δυστυχώς αποδεικτεί σαν πραγματικές σκοτώστρες. Και φυσικά η εμπλοκή του Υπουργού περιορίζεται σε εντυπωσιακές παρουσιάσεις και δηλώσεις στα κανάλια μέχρι το επόμενο σοβαρό ή θανατηφόρο τροχαίο όπου και πάλι θα καταγγείλει «την ασυνειδησία ορισμένων που υποσκάπτουν το έργο της κυβέρνησης και αδιαφορούν για την ασφάλεια του κόσμου»!

Αλλού λοιπόν να πουλά τις ευαισθησίες του ο Φούλλης και η κυβέρνηση του. Ασφάλεια στους δρόμους σημαίνει να δοθούν λεφτά για να γίνουν σωστοί και ασφαλείς δρόμοι, να γίνουν δημόσιες συγκοινωνίες, να δοθούν βοηθήματα στους ιδιοκτήτες παλιών οχημάτων για να τα αποσύρουν από την κυκλοφορία, να ελέγξει τις τιμές των εξαρτημάτων και ανταλλακτικών. Όλα τα άλλα είναι στάχτη στα μάτια του κόσμου για να μην βλέπει το μεγάλο φαγοπότι που η κυβέρνηση άνοιξε για αφεντικά «της ασφάλτου» μέσα από το πρόγραμμα επιθεωρήσεων.

Αντώνης Σαρρής

Οχι στις διώξεις των αντιρατσιστών

Ο ενέργεια του κούρδου πολιτικού πρόσφυγα, που κρατείται στις φύλακες για παράνομη παραμονή, να αυτοπυρποληθεί σε μια προσπάθεια να ευαισθητοποιήσει την κοινή γνώμη για το δράμα που περνά αυτός και η οικογένειας του, ήταν μια κραυγή απόγνωσης αλλά ταυτόχρονα ήταν και κραυγή καταδίκης της ρατσιστικής πολιτικής που ακολούθα η κυβέρνηση στα θέματα των πολιτικών προσφύγων και των μεταναστών γενικότερα.

Στα δελτία ειδήσεων όπου παρουσιάστηκε το θέμα, οι γείτονες στην περιοχή όπου διαμένει ο κούρδος με την γυναίκα του και το μικρό τους παιδάκι, τον περιέγραψαν σαν ένα φιλότιμο και φιλήσυχο άνθρωπο που εργαζόταν για να ζήσει την οικογένεια του. Ποίο ήταν λοιπόν το έγκλημα που διέπραξε για να βρεθεί στις κεντρικές φυλακές; Η ατυχία μήπως του ότι γεννήθηκε σε περιοχή του πλανήτη που μαστίζεται από πολέμους και φτώχεια ή η ατυχία του να ψάξει για προστασία σε μια χώρα που ενώ επίσημα έχει υπογράψει μια σειρά από συμβάσεις που αναγνωρίζουν και κατοχυρώνουν το πολιτικό άσυλο και τα δικαιώματα των πολιτικών προσφύγων στην πράξη τους κλείνει στις φυλακές;

Το παράδειγμα με το κούρδος είναι μόνο ένας μικρός κρίκος στην αλυσίδα των αμέτρητών περιπτώσεων όπου πολιτικοί πρόσφυγες και μετανάστες γίνονται θύματα ρατσιστικών διακρίσεων από την κυβέρνηση και το τμήμα αλλοδαπών. Η κυβέρνηση σήμερα όχι μόνο κυνηγά αυτούς τους ανθρώπους αλλά στρέφεται ενάντια και σε όσους έχουν την ευαισθησία να υπερασπιστούν τα δημοκρατικά δικαιώματα αυτών των ανθρώπων. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα είναι η προσπάθεια της κυβέρνησης να στριμώξει την Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών (ΚΙΣΑ) και τα μέλη της, σέρνοντας τους στα δικαστήρια για την έκδοση, δήθεν, παράνομου λαχείου.

Η Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών, στα λίγα χρόνια της παρουσίας της έχει διαδραματίσει ένα σημαντικό ρόλο στην πάλη ενάντια στο ρατσισμό. Με πρωτοβουλίες των μελών της πολλές περιπτώσεις ρατσιστικών διακρίσεων έχουν βγεί στην επιφάνεια και αρκετές φορές οι παρεμβάσεις τους έχουν πετύχει να αναστείλουν απελάσεις και διώξεις σε βάρος μεταναστών. Ταυτόχρονα η Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών μαζί με άλλες οργανώσεις έχει συμβάλει στο χτίσιμο ενός πλατύτερου αντιρατσιστικού μετώπου παίρνοντας μέρος σε αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες, όπως ήταν η κινητοποίηση έξω από το ξενοδοχείο Πεύκος, στα αστυνομικά κρατητήρια στην Λάρνακα, στο λιμάνι Λεμεσού. Ακόμα η καθιέρωση από μέρους της «Κίνησης» του αντιρατσιστικού φεστιβάλ είναι μια σημαντική προσπάθεια που συμβάλει και δυναμώνει την φωνή των αντιρατσιστών.

Αύτες οι δραστηριότητες της Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών και των βρέθηκαν από την αρχή στο στόχαστρο των επιθέσεων της κυβέρνησης και των υπουργών της. Αρκετές φορές από τα κανάλια ιδιαίτερα ο υπουργός εσωτερικών εξαπέλυσε απειλές και συκοφαντίες σε βάρος των μελών της «Κίνησης». Τώρα έχει βρει την ευκαιρία με αφορμή ένα λαχείο που κυκλοφόρησε να τους εκθέσει κατηγορία για την διεξαγωγή «παράνομου εράνου». Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αν τον έρανο τον έκαναν κάποιοι εθνικιστές ή άλλοι υποστηριχτές της κυβερνητικής πολιτικής κανείς δεν θα νοιαζόταν αν είχαν άδεια και κανείς δεν θα τους κατηγορούσε για «παράνομο έρανο»

Η δίωξη ενάντια στη Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών είναι μια πολιτική δίωξη που στρέφεται ενάντια σε όλους όσους παλεύουν ενάντια στο ρατσισμό. Για αυτό πρέπει να καταγγείλουμε την κυβέρνηση και να συμπαρασταθούμε και να στηρίξουμε τη Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών στην μάχη που δίνει ενάντια στην κυβέρνηση και το ρατσισμό.

Πέτρος Μιχαήλ

28ο Συνέδριο ΠΟΦΝΕ

Καιρός για δράση

Πραγματοποιήθηκε στις 29 του περασμένου Δεκέμβρη, στα γραφεία της ΠΑΣΥΔΥ, το 28ο Συνέδριο της ΠΟΦΝΕ. Ήταν ένα πολύ ζωντανό συνέδριο με πολλή συζήτηση. Στο συνέδριο, που συμμετείχαν περίπου εκατό αντιπρόσωποι απο τους διάφορους φοιτητικούς χώρους, διαφάνηκε για ακόμη μια φορά το μέγεθος της κοροϊδίας της κυβέρνησης Κληρίδη προς τους φοιτητές.

Στο συνέδριο μίλησε και εκπρόσωπος του Υπουργού Παιδείας, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ ισχυρίστηκε πως τα περισσότερα απο τα προβλήματα των φοιτητών δεν υπάρχουν πλέον, γιατί έχουν λυθεί απο την κυβέρνηση. Υποστήριξε πως η κυβέρνηση έχει δώσει 5 εκατομμύρια λίρες σε φοιτητικές χορηγίες και ως εκ τούτου οι φοιτητές δεν πρέπει να έχουν παράπονο, κάτι που αμφισβητήθηκε έντονα απο τους σύνεδρους αφού μόνο το 60% δικαιούται την χορηγία. Είναι ντροπή να μιλά το υπουργείο Παιδείας σαν να έχει επιλύσει τα προβλήματα των φοιτητών την ίδια στιγμη που δημιουργά νέα. Το υπουργικό συμβούλιο αποφάσισε μάλιστα πως όσοι φοιτητές δικαιούνται την χορηγία των 1500 λιρών, δεν θα παίρνουν τίποτα αν εργάζονται και έχουν εισόδημα απο 3000 λίρες και πάνω. Αυτό σημαίνει πως ένας φοιτητής που δουλεύει για να εξοφλήσει το σπουδαστικό του δάνειο και παίρνει μισθό 250 λίρες τον μήνα δεν θα δικαιούται την χορηγία. Αυτή η νέα απόφαση βάζει νέους περιορισμούς στο ποιοι θα παίρνουν την χορηγία και δίνει συνέχεια στην κοροϊδια της κυβέρνησης Κληρίδη προς τους φοιτητές.

Οι εργασίες του συνεδρίου διακόπηκαν στις 12 το μεσημέρι για να ακολουθήσει πορεία προς το Προεδρικό όπου και πραγματοποιήθηκε εκδήλωση διαμαρτυρίας. Στην πορεία συμμετείχαν 200 φοιτητές που έκφρασαν τον θυμό τους απέναντι στις νέες προκλήσεις της κυβέρνησης. Με συνθήματα “Πουλήστε καμία μετοχή, να πάρουμε βιβλία” και “Φτάνει η κοροϊδία, δώστε την χορηγία” οι φοιτητές πραγματοποίησαν μια δυναμική πορεία και εκδήλωση έξω απο το προεδρικό. Η ηγεσία της ΠΟΦΝΕ ζήτησε να μπεί στο προεδρικό για να παραδώσει σχετικό υπόμνημα στον πρόεδρο, όπως είχε συμφωνηθεί τηλεφωνικά με τον υφυπουργο παρα τω προέδρω, **όμως και σε αυτό το επίπεδο η κυβέρνηση έδειξε την περιφρόνηση της προς** τα αιτήματα των φοιτητών και δεν άφησε τους εκπροσώπους τους να μπούν στο προεδρικό.

Αυτό πρόσθεσε στον θυμό των φοιτητών που συνέχισαν πιο δυναμικά την εκδήλωση διαμαρτυρίας. Ήταν μια εκδήλωση που έδειξε το πραγματικό μέγεθος της αγανάκτησης και του θυμού των φοιτητών απέναντι στην κοροϊδία της κυβέρνησης. Την ίδια στιγμή που λέει ότι κάνει ο,τι μπορεί για να επιλυθούν τα προβλήματα των φοιτητών η κυβέρνηση τους μαχαιρώνει πισώπλατα. Δεν έχει κανένα πρόβλημα στο να δίνει φοροαπαλλαγές εκατομμυρίων σε μεγαλοβιομήχανους και ξενοδόχους ή να ξοδεύει αμύθητα ποσά σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς και την ίδια στιγμή να πετσοκόβει την χορηγία των φοιτητών πριν ακόμη την πάρουν.

Η δυναμική κινητοποίηση έξω απο το προεδρικό έδειξε τον θυμό των φοιτητών. Χρειάζεται να κτίστει πάνω σε αυτό ένα δυνατό κίνημα που να σταματήσει αυτήν την κοροϊδία. Χρειάζεται να κτιστεί η αντίσταση μέσα στους φοιτητικούς χώρους ώστε τις επόμενες φορές οι κινητοποιήσεις μας να είναι νικηφόρες.

Κυριάκος Κοιλιάρης

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΚΟΟΥ

"Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΤΙΠΟΤΕΝΙΩΝ"

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΟΛΙΣ» σελ. 571 τιμή £12,50

«-Θυμάσαι πώς ήταν τα πράγματα όταν ήσουν μικρός; Θυμάσαι για παράδειγμα τον Τζον Μέιτζορ; - Αμυδρά. - Φυσικά, μόνον έτσι μπορεί κανείς να τον θυμηθεί αυτόν. Την κυρία Θάτσερ; - Οχι... Αλλά γιατί ρωτάς; - Γιατί θα πρέπει να φανταστούμε την εποχή ακόμα πιο πριν από αυτό. Πολύ πιο πριν... Ελα λοιπόν μαζί μου Πέτρικ. Πάμε πίσω στον χρόνο... Πίσω σε μια χώρα που μάλλον κανείς μας δεν θα αναγνώριζε: Βρετανία 1973. Τότε η τηλεόραση είχε μόνο τρία κανάλια, Πέτρικ. Τρία! Και τα συνδικάτα είχαν τόση δύναμη που, αν ήθελαν, μπορούσαν να κλείσουν το ένα από αυτά για μια ολόκληρη νύχτα. Καμιά φορά οι άνθρωποι ήταν αναγκασμένοι να την βγάλουν χωρίς ηλεκτρικό. Φαντάσου!»

Για όσους γνωρίζουμε τον Τζόναθαν Κόου από το «Τι Ωραίο Πλιάτσικο» και «Το Σπίτι του Υπνου», το καινούργιο του μυθιστόρημα, «Η Λέσχη των τιποτένιων» είναι μια ευχάριστη συνέχεια: ο Κόου μας προκαλεί να τον ονομάσουμε αγαπημένο μας σύγχρονο συγγραφέα. Κι αυτό γιατί, ενώ η λογοτεχνική φόρμα των έργων του είναι βασικά η ίδια, αποδεικνύει πως ξέρει να γράφει καλό πολιτικό μυθιστόρημα. Τι εννοώ μ' αυτόν τον όρο: ενώ οι ήρωές του είναι απλοί, καθημερινοί άνθρωποι (εδώ, για παράδειγμα, εργάτες στην αυτοκινητοβιομηχανία Μπρίτις Λέιλαντ του Λόγκμπριτζ και μαθητές ή μαθήτριες στο σχολείο της ίδιας πόλης), η πολιτική είναι πανταχού παρούσα. Οχι σαν ένα αφηρημένο μάθημα ιστορίας, αλλά σαν ζωντανό βίωμα ανθρώπων που τη ζούσαν.

Προφανώς, η πάλη των τάξεων αφήνει πιο έντονη τη σφραγίδα της στην ζωή του εργοστασίου, στους ενήλικες της ιστορίας μας. Εδώ δεσπόζει η παρουσία του Μπιλ Αντερτον, μαχητικού συνδικαλιστή της TGWU, του πιο ισχυρού συνδικάτου της Βρετανίας. Μέσα από τη ζωή του, έχουμε την ευκαιρία να μάθουμε τα πάνω και τα κάτω, τις τεράστιες μάχες που σημάδεψαν τη Βρετανία του '70. Από την ανατροπή της συντηρητικής κυβέρνησης Χιθ μέχρι τις μάχες ενάντια στις κυβερνήσεις των Εργατικών Ουίλσον και Κάλαχαν, τον «χειμώνα της δυσαρέσκειας» το '79 και την επέλαση της Θάτσερ στην εξουσία.

Στο σχολείο του Λόγκμπριτζ, οι πρωταγωνιστές - όχι τυχαία, τα παιδιά των εργατών - ζουν την εφηβεία και τις πρώτες ερωτικές τους περιπέτειες. Κι εδώ, όμως, το προσωπικό διασταυρώνεται με το πολιτικό. Κύριο ρόλο σ' αυτό παίζει το Μπίλμπορντ, το σχολικό περιοδικό, που οι ήρωες το χρησιμοποιούν πότε για να καταγγείλουν τον αυταρχισμό του συστήματος ή τις ελιτίστικες κλίκες, πότε για να ειρωνευτούν τα ρατσιστικά και εθνικιστικά ψέματα της εποχής.

Οι ήρωες φέρνουν έντονα το στίγμα της εποχής. Ο Ρίτσαρντ είναι ο μόνος μαύρος μαθητής στο σχολείο. Παρά τις άριστες επιδόσεις του στα μαθήματα και στο θέατρο, βιώνει το

Οι μεγάλες μάχες της εργατικής τάξης στη δεκαετία του '70 στη Βρετανία είναι διάχειτες στο διήγημα του Κοου

ρατσισμό, που τελικά τον εμποδίζει να σπουδάσει. Είναι η περίοδος που το φασιστικό Εθνικό Μέτωπο στη Βρετανία κερδίζει ανατριχιαστικά ποσοστά, οι Τόρις της κυρίας Θάτσερ συντάσσονται με τον φόβο ενάντια «στην πλημμυρίδα των έγχρωμων μεταναστών» και ο ρατσιστής Ινοχ Πάουελ βγάζει τον περίφημο λόγο για τα «ποτάμια αίματος» που θα συνοδεύσουν την κατάρρευση της πολυπολιτισμικής Βρετανίας.

Μια άλλη ηρωίδα, η Λόις, πέφτει θύμα βομβιστικής επίθεσης του IRA. Η εικόνα του ακρωτηριασμένου πτώματος του αρραβωνιαστικού της θα της αφήσει ψυχολογικά τραύματα για χρόνια. Και ο Πολ, ο μικρός αδελφός του πρωταγωνιστή, μετατρέπεται από ένα κακομαθημένο σχολιαρόπαιδο σε έναν διαπρεπή νεοφιλελεύθερο, θαυμαστή των «εκσυγχρονιστικών» ιδεών που είναι προ των πυλών. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, μεγάλες πολιτικές εξελίξεις, όπως η άνοδος του ρατσισμού, η σύγκρουση του βρετανικού κράτους με το ιρλανδικό κίνημα, η νεοφιλελεύθερη πλημμυρίδα, θίγονται και αποτυπώνονται στη ζωή καθημερινών ανθρώπων, απολίτικων πολλές φορές, χωρίς καν να το ξέρουν.

Ο Κόου ποτέ δεν γράφει ευθύγραμμα. Σχηματίζει ένα ψηφιδωτό με φαινομενικά ασύνδετα γεγονότα, χρησιμοποιώντας για υλικό του σημειώσεις, αφηγήσεις, επιστολές δημοσιεύματα, συνεντεύξεις κ.α. Το αποτέλεσμα όμως παραμένει ίδιο: μια σκληρή καταγγελία ενός συστήματος που διαλύει ζωές στο πέρασμά του. Με κάποιες διαφορές φυσικά! Στο «Πλιάτσικο», η καταγγελία της δεκαετίας του '80, «όταν η απληστία ήταν καλή», βρίσκει τους ήρωες να αντιμετωπίζουν τις επιθέσεις απομονωμένοι, σχεδόν σε απορία. Αντίθετα, στη «Λέσχη» η συλλογική δύναμη υπάρχει! Είναι μια εργατική τάξη με αγωνιστικές εμπειρίες και δυνατά συνδικάτα, αλλά και πλούσιες πολιτικές μάχες στο ενεργητικό της. Η απεργία του Γκράνουϊκ, όταν 140 Ινδοί εργαζόμενοι απολύθηκαν για την απόφασή τους να συνδικαλιστούν και επί ενάμισι χρόνο έπαιζαν έξω από την επιχείρηση τη ζωή τους μπρος στα αυτοκίνητα των απεργοσπαστών, περιγράφεται στο βιβλίο μέσα από τη συμπαράσταση των εργατών του Λόγκμπριτζ, που οργανώνει ο Νταγκ.

Ισως από τις συγκλονιστικότερες στιγμές του βιβλίου (τη διαβάζεις χωρίς ανάσα, γι' αυτό κι ο Κόου δεν χρησιμοποιεί τελείες) είναι η δολοφονία από αστυνομικούς του Μπλερ Πιτς, μέλους του Αντιναζιστικού Συνδέσμου και του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Βρετανίας στην αντιφασιστική διαδήλωση στο Σάουθχολ στα τέλη του '70. Ηταν τότε που το αντιφασιστικό κίνημα συγκρούστηκε ενεργητικά με το Εθνικό Μέτωπο, τσακίζοντας το στους δρόμους, όχι όμως χωρίς απώλειες. Σύμφωνα με την Ντέιλι Τελεγκραφ, στο Σάουθχολ «δεν υπήρχε διαδηλωτής χωρίς αίματα» μετά τη βίαιη επίθεση της αγγλικής αστυνομίας στη συγκέντρωση του ANL. Αλλά δυστυχώς, αυτή η συλλογική δύναμη δεν κατάφερε να κερδίσει. Γι' αυτό και στη «Λέσχη» υπάρχει διάχυτο το αίσθημα μιας χαμένης ευκαιρίας. Η ζωή των ηρώων θα ήταν σίγουρα διαφορετική, αν η ιστορία κινιόταν αλλιώς.

Ο Κόου προαναγγέλλει τη συνέχεια του βιβλίου που «θα ξαναπιάσει την ιστορία στα τέλη της δεκαετίας του '90». Ελπίζουμε να πιάσει τον σφυγμό της εποχής τόσο καλά όσο και στα προηγούμενα βιβλία του και να μας δώσει ένα βιβλίο με την ευκαιρία που ξαναγεννιέται...

Θανάσης Καμπαγιάννης

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

9/1: Το αντικαπιταλιστικό κίνημα και η Διεθνιστική Σοσιαλιστική Τάση

16/1: ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: Η εξέγερση που έφερε ξανά στην επικαιρότητα την προοπτική της επανάστασης

23/1: Προβολή του Βίντεο των Ιταλών Σκηνοθετών για την Γένοβα

30/1: Ιμπεριαλισμός και εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα

6/2: Μπορούν να φέρουν την ειρήνη οι συνομιλίες Κληρίδη - Ντεκτάς;

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Το πολεμικό πρόσωπο της παγκοσμιοποίησης

Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν είναι ο τρίτος στη σειρά πόλεμος μέσα στη δεκαετία. Προηγήθηκαν ο πόλεμος στο Κόλπο και στη Σερβία. Είναι όμως ο πιο αιματηρός και ο πιο απρόβλεπτος για το πού πρόκειται να επεκταθεί.

Τι το σημαντικό όμως έχει το Αφγανιστάν, μια άγονη ορεινή χώρα για να βρεθεί στο στόχαστρο των ΗΠΑ. Αυτό που πραγματικά ενδιαφέρει τις ΗΠΑ είναι να αποκτήσουν τον έλεγχο σε μιά περιοχή η οποία αρχίζει από την Κασπία και φτάνει μέχρι την Κίνα. Ο Μπους και το Πεντάγωνο το βάζουν πολύ απλά και λένε ότι "θέλουμε έναν νέο δρόμο μεταξιού". Ο δρόμος του μεταξιού άρχιζε από την Ευρώπη, στην πραγματικότητα από την Κασπία και έφτανε μέχρι την Κίνα. Ενας δρόμος που χρησιμοποιούσαν οι έμποροι για να γίνεται όλο το εμπόριο για το μετάξι. Αυτή τη στιγμή η Αμερική θέλει να αποκτήσει έναν διάδρομο μέσα από την κεντρική Ασία, να ελέγξει μια δίοδο για το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο. Ο σύγχρονος "δρόμος του μεταξιού" είναι ο δρόμος των πετρελαιαγωγών.

Αυτό ο Μπους προσπαθεί να το κατοχυρώσει μέσα σ' ένα πραγματικό ναρκοπέδιο. Ενα ναρκοπέδιο το οποίο αρχίζει από τη Μέση Ανατολή και φτάνει μέχρι την Κίνα.

Η πρώτη δυσκολία που αντιμετωπίζουν είναι η Μέση Ανατολή. Υπάρχουν δύο ζητήματα που προκαλούν αστάθεια σ'αυτή τη περιοχη. Το πρώτο είναι το παλαιστινιακό. Με όποιον τρόπο κι αν έχουν προσπαθήσει, εδώ και είκοσι χρόνια, δεν έχουν καταφέρει να σταματήσουν το παλαιστινιακό κίνημα, την Ιντιφάντα, η οποία εκεί που νομίζουν ότι τελειώνει, ξαναρχίζει. Το δεύτερο είναι ότι στην ευρύτερη περιοχή, υπάρχουν δικτατορίες, καθεστώτα που τυπικά είναι φιλοαμερικανικά, αλλά στην πραγματικότητα κάθονται σε ένα βαρέλι γεμάτο μπαρούτι. Ενας κόσμος δυσαρεστημένος και με τα ίδια τα καθεστώτα του και με τις ΗΠΑ.

Το άλλο πρόβλημα για τον Μπους, είναι ότι για να μπει σ' αυτόν τον πόλεμο, δημιούργησε συμμαχίες με χώρες που διαθέτουν πυρηνικά, όχι μόνο χώρες όπως η Ρωσία ή η Κίνα, αλλά και με χώρες όπως το Πακιστάν και η Ινδία. Δυο χώρες που βρίσκονται σε πολύ έντονη διαμάχη μεταξύ τους, για το ποιος θα ελέγξει το Κασμίρ. Κάτι που κάνει ακόμα πιο ασταθή και επικίνδυνη την περιοχή.

Το τελευταίο ζήτημα για τις ΗΠΑ, είναι η κατάσταση στην περιοχή νότια της Ρωσίας, γύρω από την Κασπία, από την Τσετσενία μέχρι το Ουζμπεκιστάν, περιοχή μέσα από την οποία θέλει να περάσει ο "νέος δρόμος του μεταξιού". Αυτές οι χώρες, είναι κυριολεκτικά στην κόψη του ξυραφιού και όλες οι Μεγάλες Δυνάμεις ανταγωνίζονται για το ποιος θα αποκτήσει τον πολιτικό έλεγχο.

Πως μπορεί η Αμερική να ελέγξει όλη αυτή την περιοχή; Να στείλει στρατό παντού; Να στήσει καθεστώτα πιστά στη ίδια; Για να το κάνει όμως αυτό χρειάζεται να περάσει δια πυρός και σιδήρου μέσα από όλη τη Μέση Ανατολή και να ελέγξει τι θα συμβεί ανάμεσα στο Πακιστάν και την Ινδία. Γι' αυτό αυτή τη στιγμή στις ΗΠΑ συζητάνε για το ποιο θα είναι το επόμενο σημείο που θα επέμβουν. Θα είναι το Ιράκ; Θα είναι μια νέα σφαγή των Παλαιστινίων; Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν άνοιξε περισσότερα μέτωπα, όχι γιατί ψάχνουν τον Μπιν Λάντεν ή την τρομοκρατία, αλλά γιατί πάνε να βάλουνε πόδι σε μια περιοχή που είναι φοβερά ασταθής και που τίποτα δεν είναι δεδομένο.

Γιατί άνοιξε η όρεξη στην Αμερική να ελέγξει αυτή την περιοχή; Η απάντηση είναι απλή: αυτό είναι ο ιμπεριαλισμός. Πρέπει όμως να την κάνουμε λίγο πιο συγκεκριμένη. Δύο είναι οι αιτίες που οδήγησαν τη δεκαετία του '90 να είναι η δεκαετία πολέμων, μια δεκαετία όπου η Αμερική προσπαθεί ν' αποκτήσει τον έλεγχο όλο και περισσότερων περιοχών, που πριν δεν είχε.

Η πρώτη είναι η κατάρρευση της ρώσικης αυτοκρατορίας, του κρατικού καπιταλισμού, το 1989. Η κατάρρευση μιας υπερδύναμης που είχε τον έλεγχο της περιοχής, ήταν καμπανάκι για τις ΗΠΑ, ότι μπορούν να διεκδικήσουν να καλύψουν οι ίδιες αυτό το κενό. Η αλλη είναι ο έλεγχος των πετρελαίων.

Η κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού ήταν καθοριστική στο να ανοίξουν οι πόλεμοι στα Βαλκάνια και τώρα στην κεντρική Ασία. Αρχικά οι ιμπεριαλιστές είχαν την εντύπωση ότι αν συνεργάζονταν απλώς με τη Ρωσία ή την Κίνα θα είχαν το έλεγχο της περιοχής. Η πραγματικότητα όμως αποδείχτηκε πολύ διαφορετική και στο τέλος του αιώνα οι ανταγωνισμοί θυμίζουν τις αρχές του αιώνα. Η Ρωσία, παρόλο που πολιτικά και στρατιωτικά είναι δεύτερη δύναμη, παραμένει μια από τις χώρες που παλεύουν για τον έλεγχο των δρόμων του φυσικού αερίου και του πετρελαίου. Το ίδιο και η Κίνα. Ετσι ενώ τα πράγματα έμοιαζαν πολύ πιο απλά για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, χρειάστηκε να δημιουργήσει συμμαχίες, που έγιναν λυκοφιλίες και κατέληξαν σε ανταγωνισμούς και αστάθεια.

Παγκοσμιοποιημένη αγορά, ιμπεριαλιστικά κράτη

Αυτή την εικόνα μπορούμε να την έχουμε γιατί στηριζόμαστε στη θεωρία του ιμπεριαλισμού. Η περίοδος που περνάμε έχει πολλές ομοιότητες με την περίοδο που περιέγραφαν ο Λένιν και ο Μπουχάριν.

Ο Λένιν στο βιβλίο "Ιμπεριαλισμός, το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού", εξηγεί γιατί ο ιμπεριαλισμός είναι το στάδιο που ο καπιταλισμός μπορεί να λύνει τις αντιθέσεις του μόνο με πολέμους. Ο Λένιν γράφει αυτό το βιβλίο στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, δηλαδή στην προηγούμενη περίοδο της παγκοσμιοποίησης του καπιταλισμού.

Αν το διαβάσει κανείς καταλαβαίνει τι σημαίνει ότι ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός φτάνει σ' ένα σημείο όπου το κεφάλαιο συγκεντροποιείται, άρα δεν μπορεί να λειτουργήσει στα πλαίσια μίας μόνο χώρας και προσπαθεί απεγνωσμένα να ανοιχτεί σε νέες αγορές. Αυτό που περιγράφει ο Λένιν είναι η περίοδος όπου στους καπιταλιστές δεν φτάνει το τι θα πουλήσουν στην περιοχή τους. Δεν μπορούν να παράγουν πχ αυτοκίνητα και να έχουν μόνο την αγορά της περιοχής τους να τα πουλήσουν. Μπορείς να ελπίζεις μόνο αν είσαι πχ η Βρετανία και ελέγχεις τις αγορές της Ευρώπης ή τέτοιας κλίμακας αγορές. Και αν παράγεις σ' αυτή την κλίμακα, χρειάζεσαι τράπεζες που μπορούν να χρηματοδοτήσουν όλο αυτό το κύκλωμα. Χρειάζεται να καλύψεις τις ανάγκες σου για φτηνές πρώτες ύλες σε μόνιμη βάση. Αυτό είναι που εννοεί ο Λένιν όταν λέει ότι παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού και ιμπεριαλισμός σημαίνει η προσπάθεια των καπιταλιστών να ελέγξουν αγορές, επενδύσεις, τράπεζες, πρώτες ύλες.

Σήμερα, 350 πολυεθνικές έχουν τζίρο, όσο το ένα τρίτο της παραγωγής όλων των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών. Φανταστείτε τι σημαίνει γι' αυτές τις πολυεθνικές να διατηρήσουν τζίρο όσο το ένα τρίτο της παραγωγής χωρών όπως η Αμερική, η Ρωσία ή όλη η Ευρώπη. Σημαίνει αυτό που έλεγε ο Μπουχάριν, ότι σ' αυτή την παγκοσμιοποίηση, οι καπιταλιστές χρειάζονται το κράτος. Ο μόνος τρόπος να στηριχτούν είναι να έχουν από πίσω τους ένα ισχυρό κράτος, το οποίο μπορει, όταν χρειάζεται, να απαντάει στους ανταγωνιστές τους με ρουκέτες, βόμβες και πολέμους και όχι μόνο με οικονομικά μέτρα. 350 πολυεθνικές δεν μπορούν να έχουν 350 ιδιωτικούς στρατούς και γι' αυτό ιδιαίτερα στη σημερινή περίοδο, τους είναι αναγκαία τα κράτη, για να παίρνουν ακριβώς αυτά τα μέτρα, να κηρύσσουν τον πόλεμο, αλλά και να φτιάχνουν οργανισμούς όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, που λειτουργούν υπερεθνικά. Οι καπιταλιστές από τη μία συνεργάζονται και από την άλλη σκοτώνονται.

Ο Λένιν και ο Μπουχάριν υποστήριζαν ότι σε μια τέτοια περίοδο υπάρχουν δύο αντιφατικές τάσεις μέσα στο σύστημα. Από τη μία η τάση να ανοίγει τα σύνορα γιατί θέλει καινούριες αγορές και από την άλλη να δυναμώνει τα κράτη με όλο και περισσότερους εξοπλισμούς για να μπορούν να μπαίνουν σε συγκρούσεις και πολέμους. Η δεκαετία του '90 με την κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού ήταν η δεκαετία με τις μεγαλύτερες ευκαιρίες για όλες τις ιμπεριαλιστικές χώρες να μπούνε στο παιχνίδι της παγκοσμιοποίησης. Ανοιξε τις ορέξεις όλων να μπούνε σ' αυτούς τους ανταγωνισμούς.

Αντιμπεριαλιστικά κινήματα

Εχοντας αυτή την εικόνα, χρειάζεται να δούμε μαζί με ποιους παλεύουμε. Ολη η περιοχή που περιγράφουμε είναι γεμάτη με κόσμο που σιχαίνεται τον ιμπεριαλισμό και παλεύει ενάντιά του και ενάντια στις ίδιες τις κυρίαρχες τάξεις στις χώρες τους. Αυτά τα αντιμπεριαλιστικά κινήματα μπορεί να μην είναι όπως ακριβώς θα θέλαμε. Μπορεί να μην έχουν σαν αρχές τον Μαρξισμό, την επανάσταση, τον Λένιν. Ο ίδιος ο Λένιν όμως, από εκείνη την περίοδο έλεγε ότι όποιος περιμένει να δει "καθαρές" επαναστάσεις, δεν θα τις ζήσει ποτέ. Στο βιβλίο του για τον ιμπεριαλισμό και τα επόμενα βιβλία του, για την αυτοδιάθεση των λαών, εξηγεί ότι στην περίοδο του ιμπεριαλισμού χρειάζεται να είσαι με τα αντιμπεριαλιστικά κινήματα. Να κάνεις κριτική, αλλά η υποστήριξή σου σ' αυτά απέναντι στους ιμπεριαλιστές πρέπει να είναι χωρίς όρους. Αυτά τα κινήματα είναι που παλεύουν τον ιμπεριαλισμό και είναι στοίχημα της αριστεράς να τα επηρεάσει.

Σήμερα η αριστερά βρίσκεται σε σύγχυση. Οταν υπήρχε το ανατολικό μπλοκ, η αριστερά υποστήριζε όλα τα αντιμπεριαλιστικά κινήματα με κλειστά μάτια. Από την Κούβα του Κάστρο μέχρι την Αίγυπτο του Νάσερ και τη Μέση Ανατολή, τα περισσότερα κινήματα εκείνης της εποχής είχανε σχέσεις με την ΕΣΣΔ, γιατί το μοντέλο του κρατικού καπιταλισμού έμοιαζε να δουλεύει. Η υποστήριξη της αριστεράς είχε φτάσει να μην περιέχει καμιά κριτική. Ισα ίσα, υπήρχαν αυταπάτες ότι αυτός είναι ο δρόμος για τον σοσιαλισμό. Με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, η αριστερά άρχισε να ζητάει από αυτά τα κινήματα ταυτότητα πίστεως. Στην πραγματικότητα έκρινε το κάθε καθεστώς που δεχόταν επίθεση των ΗΠΑ και ανάλογα με το αν συμφωνούσε ή όχι μαζί τους, καθόριζε τη στάση της. Υπάρχουν κομμάτια της αριστεράς που έφτασαν να συνταχθούν με τους ίδιους τους ιμπεριαλιστές και χαρακτήριζαν τις επεμβάσεις "ανθρωπιστικές" ή "απελευθερωτικές" και όχι ιμπεριαλιστικές.

Αυτή η αντιμετώπιση είναι λανθασμένη. Οταν στη δεκαετία του '30 η φασιστική Ιταλία έκανε εισβολή στην Αβησυνία, η αριστερά δεν χρειαζόταν να αναλύσει το καθεστώς του Χαϊλέ Σελασιέ για να πάρει θέση. Πάντοτε σε τέτοιες συγκρούσεις ανάμεσα σε μια χώρα του ιμπεριαλιστικού κέντρου και σε μια φτωχή χώρα της περιφέρειας, αυτό που καθορίζει το χαρακτήρα του πολέμου δεν είναι το καθεστώς που διοικεί τη φτωχή χώρα.

Γι' αυτό όσοι έβλεπαν μόνο τα εγκλήματα του Σαντάμ Χουσεΐν ή του Μιλόσεβιτς ή των Ταλιμπάν, έβλεπαν το δέντρο και έχαναν το δάσος. Εχαναν από μπροστά τους όχι μόνο το καθήκον της αριστεράς να αντισταθεί στον ιμπεριαλισμό, αλλά και τη δυνατότητα να προβάλει εναλλακτική λύση. Τον Μιλόσεβιτς τον ανέτρεψαν οι ίδιοι οι εργάτες της Σερβίας, οι ίδιοι οι εργάτες που έβγαιναν στις γέφυρες του Βελιγραδίου ενάντια στις βόμβες του ΝΑΤΟ.

Στο σημερινό πόλεμο, η σύγχυση γύρω από αυτά τα ζητήματα περιπλέκεται από την εμφάνιση του ισλαμισμού. Αλλά δεν υπάρχει κανένας λόγος να αφήσουμε αυτό το θέμα να μας μπερδέψει.

Η κατάρρευση της ΕΣΣΔ και ο ρόλος των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή έχουν ενισχύσει το ρόλο του Ισλάμ. Η επέμβαση της Ρωσίας στο Αφγανιστάν έβγαλε τα ισλαμικά κινήματα στην επιφάνεια.

Σε όλη τη διάρκεια του 20ού αιώνα υπήρχαν ισλαμικά κινήματα και στη Μέση Ανατολή και στην Κεντρική Ασία, που έπαιξαν ρόλο εθνικιστικών κινημάτων. Η "Μουσουλμανική Αδελφότητα" στην Αίγυπτο, ήταν ο αντίπαλος της βρετανικής κυριαρχίας πριν εμφανιστεί το μη-θρησκευτικό εθνικιστικό κίνημα του Νάσερ. Τα αντιμπεριαλιστικά κινήματα στην Αίγυπτο, την Παλαιστίνη, τη Συρία, το Ιράκ έριξαν στην αφάνεια τους ισλαμιστές για πολλά χρόνια. Αλλά η αποτυχία των καθεστώτων του Σαντάτ, του Σαντάμ, του Ασσάντ και η αδυναμία της αριστεράς να δώσει τη δική της προοπτική, έβγαλαν ξανά στο προσκήνιο τα ισλαμικά κινήματα. Παρόμοια λάθη έκανε η αριστερά και στην κεντρική Ασία. Η υποστήριξη στη ρώσικη εισβολή στο Αφγανιστάν είναι ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα. Η Τσετσενία είναι ένα άλλο τραγικό παράδειγμα. Αν η αριστερά είχε υποστηρίξει το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του τσετσένικου λαού, αντί να στηρίξει παλιότερα τον Στάλιν και πιο πρόσφατα τον Γκορμπατσόφ, τότε οι Τσετσένοι δεν θα πολεμούσαν τον Γιέλτσιν και τον Πούτιν κάτω από τη σημαία του Ισλάμ.

Σήμερα η αριστερά χρειάζεται να είναι καθαρή ότι πρέπει να είναι με τα αντιμπεριαλιστικά κινήματα ακόμα κι αν έχουν τέτοιου είδους μπερδέματα. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει να παίξει έναν πολύ σημαντικό ρόλο και να αποφύγει τη σύγχυση που έπαθαν διάφορα κομμάτια του που είπαν ότι δεν είναι ούτε με τον έναν, ούτε με τον άλλο. Αν μπει στη μάχη ενάντια στον πόλεμο έχει τη δυνατότητα να κερδίσει αυτόν τον κόσμο στην προοπτική της επανάστασης και να μην τους χαρίσει στο Ισλάμ. Κάθε αντιπολεμική διαδήλωση στην Αμερική και την Ευρώπη λειτουργεί σαν φάρος για εκατομμύρια ανθρώπους από το Κάιρο μέχρι το Ισλαμαμπάντ.

εργατικη δημοκρατια

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ομηρο στο σπίτι του κρατάει ακόμη ο Αριέλ Σαρόν, τον Γιασέρ Αραφάτ, ενώ τα ισραηλινά στρατεύματα προχωρούν σε νέες βιαιότητες και εγκλήματα. Δολοφονούν καθημερινά παλαιστίνιους διαδηλωτές και γκρεμίζουν τα σπίτια τους.

Ο Σαρόν χρησιμοποιεί τον "πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία" του Μπους για να δικαιολογήσει τις επιθέσεις του ενάντια στους Παλαιστίνιους και την Παλαιστινιακή Αρχή. Οι προκλήσεις διαδέχονται η μια την άλλη.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΧΑΣΑΠΗ ΣΑΡΟΝ

Στις 10 Δεκέμβρη ελικόπτερα της ισραηλινής αεροπορίας χτύπησαν στη Χεβρώνα με ρουκέτες τα αυτοκίνητα που περίμεναν στο φανάρι. Τρεις άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους -οι δυο ήταν μικρά παιδιά. Αλλοι εφτά ανασύρθηκαν ζωντανοί από τα φλεγόμενα συντρίμια, με βαριά τραύματα και εκτεταμμένα εγκάυματα.

Ο στόχος της επίθεσης ήταν ο Μοχάμεντ Αγούμπ Σίντρ, ηγετικό μέλος της Τζιχάντ. Ο στρατός και οι μυστικές υπηρεσίες του Ισραήλ έχουν δολοφονήσει, μέσα στους τελευταίους μήνες, πάνω από 50 στελέχη της Χαμάς, της Τζιχάντ και των άλλων μαχητικών ισλαμιστικών παλαιστινιακών οργανώσεων.

Για τον Μπους, τον Μπλέρ, τον Σρέντερ και τους άλλους ηγέτες του "πολιτισμένου" κόσμου, όμως, ο Σαρόν δεν είναι τρομοκράτης. Αντίθετα. Την ίδια μέρα που τα ελικόπτερά του δολοφονούσαν τον Σιντρ και τα μικρά παιδιά η Ευρωπαϊκή Ενωση έβγαζε ανακοίνωση ζητώντας απ' τον Αραφάτ να διαλύσει την Χαμάς και την Τζιχάντ, που τις αποκαλεί "τρομοκράτες". Ο Σαρόν βυθίζει την Παλαιστίνη στο αίμα με την πλήρη έγκριση της Δύσης.

Κλιμάκωση

Το Ισραήλ έχει κλιμακώσει τις επιθέσεις του ενάντια στους παλαιστινιακούς "στόχους" μετά τις 11 Σεπτέμβρη και την κήρυξη του πολέμου ενάντια στο Αφγανιστάν από τον Μπους και τους συμμάχους του. Μέσα στην πρώτη κιόλας βδομάδα μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους τα ισραηλινά στρατεύματα εξαπέλυσαν 20 επιδρομές στις παλαιστινιακές περιοχές. Η Γάζα χτυπήθηκε με πυραύλους, στη Βηθλεέμ μπήκαν τα τανκς. "*Την ίδια ώρα που ο κόσμος τηρούσε σιγή*" (για τους νεκρούς της Νέας Υόρκης) έλεγε προκλητικά ο ίδιος ο υπουργός Αμυνας του Ισραήλ, "*εμείς, είναι αλήθεια, σκοτώναμε 14 Παλαιστίνιους, στην Τζενίν, στην Καμπατιέχ και στο Ταμούν...*"

Από τον περασμένο Σεπτέμβρη που ξέσπασε η νέα Ιντιφάντα, η νέα παλαιστινιακή εξέγερση, πάνω από 800 Παλαιστίνιοι έχουν χάσει τη ζωή τους. Οι ισραηλινές δυνάμεις εισβάλλουν με άρματα μάχης στα χωριά, χτυπάνε σπίτια και πλατείες με όλμους και ρουκέτες και πυροβολούν μικρά παιδιά γιατί έχουν το "θράσος" να αμύνονται με σφεντόνες και πέτρες.

Ο πόλεμος του Μπους "ενάντια στην τρομοκρατία" έλυσε κυριολεκτικά τα χέρια του Σαρόν. Η Διεθνής Αμνηστεία καταγγέλλει ότι οι δολοφονίες των Παλαιστινίων έχουν διπλασιαστεί, σε ρυθμό, μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Η θηριωδία είναι απερίγραπτη.

"Μια τριαντάχρονη γυναίκα από το Χουσάν πέθανε σε ένα ισραηλινό μπλόκο" λέει ένα Παλαιστίνιος που ζει στο διπλανό χωριό. "Ηταν έτοιμη να γεννήσει. Είχε πρόβλημα με την καρδιά της και χρειαζόταν νοσοκομειακή περίθαλψη. Ο άντρας της εκλιπαρούσε τους στρατιώτες να τους αφήσουν να περάσουν. Χωρίς αποτέλεσμα... ξεψύχησε μπροστά τους. Συμπεριφέρονταν σαν να μην συνέβαινε τίποτα. Αν πέθαινε ένα σκυλί θα έκαναν κάτι αλλά ένας Παλαιστίνιος μετράει λιγότερο και από ένα σκυλί για αυτούς..."

Στα τέλη Οκτώβρη ο ισραηλινός στρατός περικύκλωσε με τάνκς το Μπειτ Ρίμα, ένα μικροσκοπικό παλαιστινιακό χωριό. Υστερα μπήκαν μέσα. Ανατίναξαν σπίτια και πυροβολούσαν οτιδήποτε έβλεπαν μπροστά τους. Πέντε Παλαιστίνιοι έπεσαν νεκροί, δεκάδες άλλοι τραυματίστηκαν -και έμειναν αβοήθητοι για 24 ώρες, αφού ο στρατός απαγόρευε την είσοδο στα ασθενοφόρα!

Στα τέλη Νοέμβρη μια νάρκη, που είχε τοποθετηθεί κοντά σε ένα παλαιστινιακό σχολείο διαμέλισε πέντε μικρά παιδιά. Στην κηδεία τους, την επόμενη μέρα, το νεκροταφείο ήταν προκλητικά γεμάτο από πάνοπλους ισραηλινούς στρατιώτες -που δεν δίστασαν να ανοίξουν πυρ και να δολοφονήσουν έναν από τους συγγενείς των νεκρών παιδιών επειδή διαμαρτυρήθηκε.

Οι ηγέτες της Δύσης κυνικά κλείνουν τα μάτια μπροστά σε αυτή την προκλητική θηριωδία. Την ίδια μέρα που τα ισραηλινά τάνκς έδιωχναν τα ασθενοφόρα από την Μπειτ Ρίμα η αμερικανική Γερουσία έδινε την έγκρισή της για ένα πακέτο "ειδικής στρατιωτικής βοήθειας" 2 δισεκατομμυρίων δολαρίων προς το Ισραήλ. Λίγες μέρες αργότερα ο Μπους έστειλε δημόσια "μήνυμα" στον Σαρόν να συνεχίσει τις δολοφονίες. "*Αυτή τη στιγμή*", είπε, "*οι υπέρμαχοι τη ειρήνης στη Μέση Ανατολή πρέπει να σηκωθούν και να πολεμήσουν την τρομοκρατία*".

Οι ΗΠΑ στέλνουν κάθε χρόνο δισεκατομμύρια δολάρια "βοήθεια" στο Ισραήλ. Ο στρατός του είναι εξοπλισμένος με τα πιο σύγχρονα και δολοφονικά αμερικανικά οπλικά συστήματα. Ο ΟΗΕ έχει καταδικάσει επανειλλημένα το Ισραήλ για τα εγκλήματά του. Δεκάδες ψηφίσματα έχουν εκδοθεί που ζητάνε την αποχώρηση των ισραηλινών στρατευμάτων από τα εδάφη των Παλαιστινίων. Ομως όλες οι αποφάσεις έχουν μείνει στα χαρτιά -χάρη στο βέτο των ΗΠΑ, που μπλοκάρει κάθε πρόταση για μέτρα σε βάρος του Ισραήλ.

Μαντρόσκυλο

Αυτό δεν είναι τυχαίο. Το Ισραήλ δημιουργήθηκε με απόφαση των Μεγάλων Δυνάμεων της Δύσης το 1948 στους "ιστορικούς τόπους" των εβραϊκών παραδόσεων. Η δημιουργία του παρουσιάστηκε, εκείνη την εποχή, σαν ένας ελάχιστος "φόρος τιμής" απέναντι στα εκατομμύρια των Εβραίων που είχαν εξοντωθεί στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης στη διάρκεια του πολέμου.

Στην πραγματικότητα, όμως, οι Μεγάλες Δυνάμεις ποτέ δεν έδειξαν το παραμικρό ενδιαφέρον για τα δεινά των λαών -είτε των Εβραίων, είτε των Αράβων. Οι ίδιες δυνάμεις που το 1948 κόπτονταν για την "απόδοση δικαιοσύνης" απέναντι στα θύματα του Ολοκαυτώματος δεν είχαν διστάσει, στη διάρκεια του πολέμου να διώξουν Εβραίους πρόσφυγες από τα εδάφη τους σαν "λαθρομετανάστες", που είχαν διαφύγει από τη ναζιστική Γερμανία. Οι περισσότεροι από αυτούς που εκδιώχθηκαν πέθαναν στο Αουσβιτς και τα άλλα χιτλερικά στρατόπεδα εξόντωσης Εβραίων.

Η δικαιοσύνη δεν είχε καμιά θέση στις προθέσεις των Μεγάλων Δυνάμεων. Το Ισραήλ δημιουργήθηκε με έναν και μοναδικό σκοπό: να παίξει το ρόλο του « μαντρόσκυλου» που θα επιβάλλει την "τάξη" στη Μέση Ανατολή, στην περιοχή με τα πιο πολύτιμα κοιττάσματα πετρελαίου στον κόσμο. Οι Παλαιστίνιοι ποτέ δεν σταμάτησαν να παλεύουν ενάντια στην αδικία που τους επιβλήθηκε. Στα τέλη της δεκαετίας του '80, η Ιντιφάντα, η Παλαιστινιακή Εξέγερση, ανάγκασε τους ηγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων να αναζητήσουν έναν συμβιβασμό με τους Παλαιστίνιους. Η Μέση Ανατολή, μισό αιώνα μετά την εγκατάσταση του ματρόσκυλου, εξακολουθούσε να είναι ενεργό ηφαίστειο. Παρά την σκληρή καταστολή ήταν προφανές ότι το Ισραήλ δεν μπορούσε να επιβάλλει την "τάξη" που ονειρεύονταν.

Οι παραχωρήσεις, όμως, που ήταν διατεθειμένοι να κάνουν περιορίζονταν μόνο στην ηγεσία των Παλαιστινίων. Για τους πρόσφυγες, για τις φτωχογειτονιές, για τους εργάτες που δουλεύουν για ένα ξεροκόματο στις επιχειρήσεις των Ισραηλινών η "ειρηνευτική διαδικασία" που συμφωνήθηκε στο Οσλο δεν έδωσε τίποτα. Κάτω από την επίβλεψη του Κλίντον αναγνώριζε την "Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης" (ΟΑΠ) και τον ηγέτη της, τον Γιασέρ Αραφάτ, σαν "νόμιμους εκπροσώπους" των Παλαιστίνιων και τους έδινε μερικά δικαιώματα "διακυβέρνησης" σε μερικούς "ελεύθερους" θύλακες στα κατεχόμενα -που δεν ξεπερνούσαν τα δικαιώματα ενός δημάρχου στη χώρα μας. Σε αντάλλαγμα η ΟΑΠ εγκατέλειψε το σύνθημα της απελευθέρωσης όλης της Παλαιστίνης και η αστυνομία της ανέλαβε να καταστείλει η ίδια -στην θέση των ισραηλινών- τα "εξτρεμιστικά στοιχεία" μέσα στην παλαιστινιακή κοινωνία.

Πιέσεις

Οι συμβιβασμοί έφθειραν το κύρος και αποδυνάμωσαν τον Αραφάτ. Στις πρόσφατες δημοσκοπήσεις η Χαμάς, η Τζιχάντ και οι άλλες μαχητικές οργανώσεις -"τα εξτρεμιστικά στοιχεία"- συγκεντρώνουν πάνω από το 60%. Στα μάτια της μεγάλης μάζας των Παλαιστινίων οι μαχητές τους -οι καμικάζι που αυτοκτονούν, ζωσμένοι με εκρηκτικά σε πολυσύχναστα μέρη του Ισραήλ, παρασύροντας στον θάνατο δεκάδες "εχθρούς"- είναι ήρωες. Στα τέλη Νοέμβρη δυο επιθέσεις καμικάζι στο κέντρο της Μπεν Γιαχούντα και της Χάιφα άφησαν πίσω τους 30 Ισραηλινούς νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες, ανάμεσά τους και πολλά παιδιά.

Η απάντηση του Σαρόν ήταν μια άγρια αεροπορική επίθεση στο ίδιο το αρχηγειο του Αραφάτ στα "ελεύθερα" παλαιστινιακά εδάφη της Γάζας. "*Το Ισραήλ δεν θέλει να ανατρέψει τον Αραφάτ*" δηλώνει ο Σίμον Πέρες, ο "μετριοπαθής" υπουργός Εξωτερικών του Σαρόν. "*Λέμε στους Παλαιστίνιους*", *συμπληρώνει προκλητικά:* "*Αν μπορείτε να ελέγξετε την Χαμάς και την Τζιχάντ κάντε το. Αν δεν μπορείτε, θα το κάνουμε εμείς*".

Ο Πέρες λέει ψέματα. Στην πραγματικότητα ένα ολόκληρο κομμάτι της ισραηλινής ηγεσίας αντιμετωπίζει τώρα και τον Αραφάτ και την ειρηνευτική διαδικασία σαν άχρηστα απομεινάρια του παρελθόντος, σαν εμπόδια. Τους τελευταίους μήνες ο ισραηλινός στρατός έχει εξαπολύσει την χειρότερη επίθεση ανακατάληψης "ελεύθερων περιοχών" από τότε που άρχισαν οι συνομιλίες.

Πολλοί από τους ηγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων στη Δύση συμμερίζονται τις ίδιες ακριβώς απόψεις. Ο καπιταλισμός έχει μετατρέψει, με την αδικία και την κρίση του, ολόκληρο τον πλανήτη σε ενεργό ηφαίστειο τα τελευταία χρόνια. Τα στηρίγματα της "τάξης" του χθες έχουν γίνει ανεπαρκή και άχρηστα σήμερα. Για αυτό διαλέγουν οι Μεγάλες Δυνάμεις τις "στρατιωτικές λύσεις".

Ο Μπους κήρυξε στο Αφγανιστάν τον πόλεμο ενάντια στους φτωχούς. Ο πόλεμος αυτός δεν τελειώνει με την παράδοση των Ταλιμπάν. Αντίθετα, έχει μόλις αρχίσει. Η Μέση Ανατολή έχει γίνει ήδη θέατρο αυτού του πολέμου.

Οι Παλαιστίνιοι αγωνιστές δεν είναι τρομοκράτες. Τρομοκράτες είναι ο Μπους και οι "φίλοι" του -ο Σαρόν, ο Μπλέρ, ο Σρέντερ, ο Σημίτης, ο Ετζεβιτ. Η Ιντιφάντα χρειάζεται την αμέριστη συμπαράστασή μας. Και την έχει.